UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00092092 6

Sāmba, son of Vāsudeva
Sāmbapañcāśikā
2 Samskarana

BL
1215
P7S25
1910

काव्यमाला १३.

साम्बकविप्रणीता ।

साम्बपञ्चाशिका ।

क्षेमराजकृतया टीकया समेता ।

मूल्यं ४ आणकाः ।

KÂVYAMÂLÂ. 13.

THE SÂMBAPANCHÂSIKÂ

OF

SÂMBA.

WITH

The commentary of Kshemarâja.

EDITED BY

PAṆḌIT KEDÂRNÂTHA

AND

WÂSUDEVA LAXMAṆ SHÂSTRÎ PAṆASHÎKAR.

Second Edition.

PUBLISHED BY

TUKÂRÂM JÂVAJÎ,

PROPRIETOR "NIRṆAYA-SÂGAR" PRESS.

BOMBAY.

PRINTED BY B. R. GHÂNEKAR AT THE "NIRṆAYA-SÂGAR" PRESS,
FOR THE PUBLISHER.

1910.

Price [illegible] Annas.

NIRNAYA SAGAR PRESS
REVISED PRICE
Rs. 0-8
BOMBAY

(*Registered according to act XXV of 1867.*)

(All rights reserved by the Publisher.)

LIBRARY
DEC 6 1965
UNIVERSITY OF TORONTO

1027888

Sāmba, son of Vasudeva

काव्यमाला. १३.

साम्बकविप्रणीता

साम्बपञ्चाशिका।

क्षेमराजकृतया टीकया समेता।

जयपुरनिवासिसाहित्योपाध्यायपण्डितकेदारनाथशर्मणा
पणशीकरोपाह्वलक्ष्मणतनुजनुषा वासुदेवशर्मणा
च संशोधिता।

(द्वितीयावृत्तिः।)

तच्च

मुंबय्यां

तुकाराम जावजी

इत्येतेषां कृते तेषामेव निर्णयसागराख्ययन्त्रालये बालकृष्ण
रामचन्द्र घाणेकर इत्यनेन मुद्रयित्वा प्रकाशिता।

शाकः १८३२, खिस्ताब्दः १९१०.

(अस्य ग्रन्थस्य पुनर्मुद्रणादिविषये सर्वथा निर्णयसागरमुद्रायन्त्रालयाधिपतेरेवाधिकारः।)

1910

मूल्यं रूप्यकपादः १.

NIRNAYA SAGAR PRESS PRICE Rs. 0-8 BOMBAY

BL
1215
P7S25
1910

काव्यमाला।

श्रीसाम्बप्रणीता

साम्बपञ्चाशिका[1]।

राजानकश्रीक्षेमराजकृतया[2] टीकया समेता।

पुष्णन्देवानमृतविसरैरिन्दुमाप्याय्य सम्य-
ग्भाभिः स्वाभी रसयति रसं यः परं नित्यमेव।
क्षीणं क्षीणं पुनरपि च तं पूरयत्येवमीर-
ग्दोलालीलोल्लसितहृदयं नौमि चिद्भानुमेकम्॥
एतदावेशवैवश्यप्रोन्मिषद्धिषणा वयम्।
विमृशामो मनाक्छ्रीमत्साम्बपञ्चाशिकास्तुतिम्॥

---

१. इयं सूर्यस्तुतिर्भगवतो वासुदेवस्य पुत्रेण वृष्णिवंशभूषणेन श्रीसाम्बेन प्रणीतेति टीकाकारः प्रारम्भे समाप्तौ च वदति. वाराहपुराणे चैकसप्तत्युत्तरशततमेऽध्याये—'ततः साम्बो महाबाहुः कृष्णाज्ञप्तो ययौ पुरीम्। मथुरां मुक्तिफलदां रवेराराधनोत्सुकः॥'—'साम्ब पञ्चाशकैः श्लोकैर्वेदगुह्यपदाक्षरैः। यत्स्तुतोऽहं त्वया वीर तेन तुष्टोऽस्मि ते सदा॥' इत्यादिश्लोकैः साम्बस्य पञ्चाशच्छ्लोकात्मकरविस्तुतिनिर्माणं प्रतीयते. स्तुतिस्तु तत्र नास्ति. सा च कदाचिदियमेव स्यात्. २. अयं टीकाकारो राजानकक्षेमराजस्तु कश्मीरेषु ख्रिस्ताब्दीयैकादशशतकप्रारम्भ आसीत्, यतोऽयमात्मानं श्रीमदाचार्याभिनवगुप्तशिष्यत्वेन वर्णयति. ग्रन्थाश्चैतत्कृता एते ज्ञायन्ते—(१) परमार्थसंग्रहवृत्तिः, (२) प्रत्यभिज्ञाहृदयम्, (३) भैरवानुकरणस्तोत्रम्, (४) साम्बपञ्चाशिकाटीका, (५) स्तवचिन्तामणिवृत्तिः, (६) स्पन्दनिर्णयः(?), (७) स्पन्दसंदोहः(?), (८) स्वच्छन्दोद्द्योतः. इयं साम्बपञ्चाशिकाटीका प्रत्यभिज्ञाशास्त्रानुसारिणी वर्तते. तत्र प्रमापकत्वेन धृता एते—(१) आम्नायः, (२) कालिकाक्रमः, (३) कालोत्तरम्, (४) नन्दिशिखा, (५) भर्गशिखा, (६) भैरवानुकरणस्तोत्रम्, (७) विज्ञानभैरवः,(८) शिवसूत्रम्, (९) श्रीपूर्वः, (१०) श्रुतिः, (११) स्वच्छन्दः. एतन्मुद्रणमभिलषद्भिरस्माभिः पुस्तकद्वयमस्या उपलब्धम्. तत्र प्रथमं सटीकं शुद्धमेकोनविंशतिपत्रात्मकं केरलीयसदाशिवशास्त्रिभिः काश्मीरेभ्यः समानीतं क-संज्ञकम्, अपरं च जयपुरराजगुरुभट्टलक्ष्मीदत्तसूनुभट्टश्रीदत्तशर्मणां संग्रहात्प्राप्तं मूलमात्रं शुद्धं षट्पत्रात्मकं ख-संज्ञकं ज्ञेयम्. एतदाश्रयेणैतन्मुद्रणं संपन्नमिति शिवम्.

सोऽयं परामृतरसो रसज्ञैरिह रस्यताम् ।
आयुष्याज्यामृतस्पर्शः शतपथा हि शान्तये ॥

समस्तागममहाम्नायरहस्यविन्महायोगी(गि)सहस्रसंप्रदायसंपूर्णः श्रीवासुदेवस्य भगवतः पुत्रः श्रीसाम्बः स्वात्मविवस्वत्स्तुतिं जगतोऽनुग्रहाय वक्तुमुपक्रमते—

शब्दार्थत्वविवर्तमानपरमज्योतीरुचो गोपते-
रुद्गीथोऽभ्युदितः पुरोऽरुणतया यस्य त्रयीमण्डलम् ।
भास्वद्वर्णपदक्रमेरिततमः सप्तस्वराश्वैर्विय-
द्विद्यास्यन्दनमुन्नयन्निव नमस्तस्मै परब्रह्मणे ॥ १ ॥

तस्मै परस्मै सर्वोत्कृष्टाय विश्वपूरणादिकर्त्रे च । अत एव चाभावशान्तब्रह्मचित्रब्रह्मादिसर्वब्रह्मक्रोडीकर्त्रे ब्रह्मणे बृहते व्यापकाय बृंहणाय च विश्वकर्त्रे चिदात्मने नमः । देहादिप्रमातृताप्रशमनेन तदेवाविशामीत्यर्थः । यस्य ब्रह्मणः संबन्धि ऊर्ध्वमशेषविश्वाभेदात्मतया उत्कृष्टतया गीयते विमृश्यत इत्युद्गीथः प्रथमोन्मेषात्मशब्दब्रह्मरूपः प्रणवो ध्वनिः । देवतास्तुतिकर्मप्रधानसामग्र्यजुर्वेदाख्या त्रय्येव शाखा प्रपञ्चक्रोडीकृतसमस्ताम्नायवाक्यैकवाक्यताव्याप्त्या मण्डलम् । अतश्चैतत्सर्वासां विद्यानां मन्त्रशास्त्रविज्ञानानां स्यन्दनमास्पदं प्रसवकारणं च कर्मभूतं च वियत्पराकाशमुन्नयन्नुल्लासयंस्तन्मयत्वमापादयन्निव पुरः प्रथममरुणतयातिदीप्तत्वेनोदितः स्वयमुन्मिषितः । वियन्मयस्याप्यस्य दीप्तस्योन्मेषावष्टम्भपुरःसरं तथा स्फुरणादुन्नयन्निवेत्युक्तम् । एतच्च त्रयीमण्डलं भास्वद्भिः प्रोद्गीथारुणिम्ना स्फुरितैर्वर्णपदक्रमैरक्षरवाचकतदानुपूर्वीभिरीरितं ध्वस्तं तमोऽज्ञानं येन तादृक् । उच्चारणपदार्थवाक्यार्थप्रतिपत्तिषु परमचिदभेदविश्रान्तिदमित्यर्थः । केन वियदुन्नयन् । सप्त ये स्वराः स्वयं राजमाना विश्वाक्षेपिणो वर्णाः पश्यन्त्यादिप्रवर्तनप्राणितकल्पाः षड्जादिध्वनिविमर्शास्त एव सर्वत्राशुसंचारित्वादश्वास्तैः । यस्य ब्रह्मणः कीदृशस्य । गोपतेः परादिवाक्प्रभोर्मरीचिचक्रेश्वरस्य च । अत एव शब्दार्थत्वेन नानालौकिकेतरशब्दतदर्थतत्संबन्धैर्विचित्रतया वर्तमानं स्वातन्त्र्यादेतद्वैचित्र्याभासात्म यत्परं ज्योतिः शाक्तं वीर्यं तेन च रुग्दीप्तिर्यस्य । बाह्यस्यापि सूर्यस्य 'ज्ञानशक्तिः परा ह्येषा तपत्यादित्यविग्रहा' इत्याम्नायनीत्या परब्रह्मप्रतिबिम्बकल्पस्य प्रणवव्याप्तिकोऽरुणः पूर्वमुदितः । त्रयीव्याप्तिकं मण्डलमितरविद्याव्याप्तिकं स्यन्दनं च कर्म भास्वद्वर्णैः पदक्रमैर्देदीप्यमानचरणविन्यासैरीरिततमसो ये सप्तस्वरव्याप्तिका अश्वास्तैर्वियदुत्क्षिपति । अथ च विचित्रवाच्यवाचकात्मजगद्वृत्तेश्चिच्चक्रेश्वरस्योद्गीथः शक्त्यङ्कुरोन्मेषो दीप्तो ब्रह्मविष्णुरुद्रजाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिब्रह्ममूलमायाण्डादित्रयीमण्डलम् । विपद्यापकम् । वेदनानादिधर्मस्य परमात्वबोधनेत्याद्याम्नायनिरुक्तोन्मनाशक्त्याख्या विद्यास्यन्दनं स्वरैर्विचित्रैर्मन्त्रैर्ध्वनिभिरुन्नयन्निव प्रथममुदितः । किं कृत्वा । भास्वतां

र्णानामकारादिमात्राणां पदानां बिन्द्वादिविश्रान्तीनां क्रमेण परिपाट्या ईरितं तमः ललनान्तं पाठमार्गं यत्र ॥

एवं सामान्यव्याख्यया परमार्कं स्तुत्वा देहस्थमध्यनाडीव्याख्यया स्तौति—

ओमित्यन्तर्नदति नियतं यः प्रतिप्राणि शब्दो
वाणी यस्मात्प्रसरति[1] परा शब्दतन्मात्रगर्भा ।
प्राणापानौ वहति च समौ यो मिथो ग्रासमक्तौ
देहस्थं तं सपदि परमादित्यमाद्यं प्रपद्ये ॥ २ ॥

तं परमादित्यं परब्रह्मस्वरूपमेव देहस्थितं मध्यनाडीगतप्राणब्रह्मनिविष्टं आद्यं विश्वसर्गादिभूतं सपदि प्रपद्ये अभिसंधानेन समाविशामि । कं तमित्याह—य ओमितिशब्दः क्रोडीकृताशेषशब्दनात्मनादरूपो महाप्रणवः प्रतिप्राणि सर्वभूतेषु नियतमविच्छिन्नप्रवाहेणान्तर्नदति परा वागात्मस्वरूपं विमृशन्स्थितः । यस्माच्च शब्दतन्मात्रगर्भा आगूर्णितककारादि(कादि)क्षान्तशब्दसामान्यमात्राविभागज्योतिर्मयी परा द्वितीया वाणी पश्यन्ती प्रसरत्युन्मिषति । यश्च मिथो ग्रासरूपावन्योन्यकवलनपरौ समौ समाभूमिकारूढौ प्राणापानौ वहति । उदानवह्निनात्मनिजमहाज्योतिर्मयौ करोति ॥

एवं महाव्याख्यया सूक्ष्मव्याख्यया चानवच्छिन्नं मध्यधामस्थं च विदर्कं स्तुत्वा प्रपञ्चतान्यपि स्तौति—

यस्त्वक्चक्षुःश्रवणरसनाघ्राणपाण्यङ्घ्रिवाणी-
पायूपस्थस्थितिरपि मनोबुद्ध्यहंकारमूर्तिः ।
तिष्ठत्यन्तर्बहिरपि जगद्भासयन्द्वादशात्मा
मार्तण्डं तं सकलकरणाधारमेकं प्रपद्ये ॥ ३ ॥

भूतानां दैविकरूपतया सकलप्राणानामण्डानां देहप्राणादिपिण्डानामयमनुग्राहको मार्तण्डस्तत्रानुत्तमैकमद्वितीयमपि प्राधान्यात्सकलानां प्रमातॄणां सकलानि करणानि त्रयोदशकरणानि च तेषामाधारमनुग्राहकमविभिन्नमाश्रयं प्रपद्ये । यस्त्वगाद्यहंकारान्ताकृतत्रयोदशेन्द्रियमूर्तिः । अन्तश्चान्तरहंकारात्मा देहग्राहकरूपः बहिश्चाध्यवसायाभ्यासारबुद्ध्यादिकरणद्वादशात्मा प्राणरूपं जगद्भासयंस्तिष्ठतीति स्थूलतात्पर्यः । रहस्यार्थस्तु—गृहीतसर्वेन्द्रियमूर्तिरपि यः सृष्ट्यादिसर्गावभासनिःप्रसंचारचातुर्यद्वादशात्मा एक एव चिद्रूपोऽन्तर्बहिश्च जगत्कालानलादि व्योमकलान्तं विश्वं भासयंस्तुर्यधामार्दनप्रभासा सकलसंपत्स्वभावादनन्यकरणान्याधारतया निःशेषोल्लसनशक्तिमान्याप्यखिलमस्तं प्रकर्षेण प्रपद्ये । नित्यमभ्युत्थानं साक्षात्कुर्वन्स्थितोऽस्मीत्यर्थः ॥

---

1. 'प्रभवति' ख.

प्रपञ्चव्याप्याखिलेन्द्रियाधारे स्तुतेऽपि भगवति प्रकाशविमर्शपरमार्थे तद्विमर्शप्रसरसरणिं वाणीं स्तौति—

यां सा मित्रावरुणसदनादुच्चरन्ती त्रिषष्टिं
वर्णानत्र प्रकटकरणैः प्राणसङ्गात्प्रसूतान् ।
तां पश्यन्तीं प्रथममुदितां मध्यमां बुद्धिसंस्थां
वाचं वक्त्रे करणविशदां वैखरीं च प्रपद्ये ॥ ४ ॥

'अविभागात्तु पश्यन्ती सर्वतः संहृतक्रमा । स्वरूपज्योतिरेवान्तः सूक्ष्मा वागनपायिनी ॥' इत्यादिना लक्षितां प्रथममादावुदितामुन्मिषितां तां स्वरूपज्योतीरूपां पश्यन्त्याख्यां तदनु तामेव बुद्धिसंस्थां बुद्ध्यभ्यासं प्राप्ताम् । 'केवलं बुद्ध्युपादानात्क्रमरूपानुपातिनी । प्राणवृत्तिमतिक्रम्य मध्यमा वाक्प्रवर्तते ॥' इत्यादिलक्षिताम् । मध्ये भवत्वान्मध्यमां मध्येऽन्तःकरणे वर्तमानाम् । तदनु वक्त्रे वदने करणेषु जिह्वामूलजिह्वामध्यादिषु विशदां निर्मलाम् । 'स्थानेषु विवृते वायौ कृतवर्णपरिग्रहा । वैखरी वाक्प्रयोक्तॄणां प्राणवृत्तिनिबन्धना ॥' इत्यादिना लक्षिताम् । विखरे शरीरे भवत्वात्तदाख्यां वाचं प्रपन्नोऽस्मि । कां तामित्याह—या सा मित्रावरुणसदनादग्नीषोममयात्मनः परावाक्प्रधानान्मध्यधाम्नोऽकारादींस्त्रिषष्टिं वर्णानुच्चरन्ती आसूत्रितक्रमतया भेदाभेदाभ्यां भेदेन च विमृशन्ती । केनोच्चरन्ती । प्रकटैरन्तर्मुखीभावेनाभिन्नस्फुटप्रकाशैकमध्यमामयैः करणैः सर्वेन्द्रियैः । कीदृशान्वर्णान् । प्राणसङ्गात्प्रसूतानुद्भूतान् । तत्र चिज्ज्योतिषि गुणीभूतसूक्ष्मप्राणसङ्गात्पश्यन्त्यां गुणीभूतचित्सूक्ष्मप्राणसङ्गान्मध्यमायां स्थूलप्राणसङ्गाद्वैखर्यां वर्णा जायन्ते । ते च त्रिषष्टिः । तद्यथा—अ-इ-उ-ऋ-वर्णाश्चत्वारो ह्रस्वदीर्घप्लुतभेदा द्वादश । ऌकारस्य दीर्घो नास्तीति ह्रस्वप्लुतभेदाद्द्विविधः । संध्यक्षराणां ह्रस्वा न सन्तीति दीर्घप्लुतभेदादष्टविधाः । एवं स्वरा द्वाविंशतिः । कादयो मान्ताः पञ्चविंशतिः स्पर्शाः । अन्तस्थाश्चत्वारः । ऊष्माणश्चत्वारः । कुं खुं गुं घुं इति यमाश्चत्वारः । अनुस्वारविसर्गजिह्वामूलीयोपध्मानीया अं अः ≍क ≍प इति चत्वारः । यथोक्तम्—'स्वरा द्वाविंशतिश्चैव स्पर्शानां पञ्चविंशतिः । यादयः शादयश्चाष्टौ चत्वारश्च यमाः स्मृताः ॥ अनुस्वारो विसर्गश्च ≍क ≍प इति पराश्रयौ । त एते गदिता वर्णास्त्रिषष्टिरिह सूरिभिः ॥' इति । मित्रः सूर्योऽन्तरशेषद्वैतप्लोषकारित्वादग्निः । वरुणो ह्लादाप्यायकारित्वात्सोमः । 'वर्णानन्तः प्रकटकरणैः प्राणसङ्गात्प्रसूते' इति पाठान्तरे या परा वाक्शक्तिर्मित्रावरुणसदनादुच्चरन्ती प्रमाणमेयात्मकसूर्यचन्द्राश्रयेणात्माकाशादूर्ध्वं सरन्ती सर्वोत्तीर्णं निजं धाम प्रमातृरूपं श्रयन्ती अस्ति सैवान्तःप्रकटैरन्तरेव स्फुटैरिन्द्रियैः कृत्वा त्रिषष्टिं वर्णान्प्राणसङ्गाद्धेतोः प्रसूते जनयतीत्यन्वयः । इन्द्रियाणां रूपाद्युपलब्ध्यानुमेयत्वा-

१. अयं श्लोको महाभारतटीकायां योगवासिष्ठटीकायां श्रीमद्भागवतटीकायां च तत्तट्टीकाकर्तृभिः प्रमाणतया समुद्धृतोऽस्ति. २. 'अन्तः' ख. ३. 'सङ्गप्रसूतान्' ख.

दृष्टिःस्फुटत्वाभावेनान्तःप्रकटीभावः । एतदभिधेयपक्षे उपास्यप्रमूर्त्योः कर्मानुवादविधेयभावः ॥

एवं वाक्प्रसरान्तं भगवन्तं स्तुत्वा मध्यमधामसामरस्यमर्थयते—

ऊर्ध्वाधःस्थान्यतनुभुवनान्यन्तरा संनिविष्टा
नानानाडीप्रसवगहना सर्वभूतान्तरस्था ।
प्राणापानप्रसरनिरतैः प्राप्यते ब्रह्मनाडी
सा नः श्वेता भवतु परमादित्यमूर्तिः प्रसन्ना ॥ ५ ॥

परमादित्यस्य चिद्भानोर्ब्रह्मनाडीरूपा या श्वेति दिव्या मूर्तिः समुचितनाडीकृतिर्नोऽस्माकं प्रसन्ना प्रशान्ता प्रशमितप्राणादिकालुष्या अत एव श्वेता चिदानन्दघनतया स्फुरन्ती अस्तु । कीदृशी सा । या ऊर्ध्वमधश्च स्थितानि अतनून्यनल्पानि अनाश्रितादिकालाग्न्यन्तभुवनेशनानाभुवनानि देहे बहिश्चान्तरा मध्ये संनिविष्टा व्याप्यावस्थिता । तथा नानानाडीनां चक्षुरादिरोमरन्ध्रान्तानां सुषिराणां प्रसवेन स्फारेण गहना सर्वैर्दुष्प्रापा । सर्वेषां स्थावरादिदेवयोनिभेदान्तानां भूतानामन्तःस्था देहमध्ये वर्तमाना । यतश्चोक्तयुक्त्या गहना अत एव कैश्चिदेव प्राणापानयोः सर्वबाह्यप्रसवप्रवेशयोः प्रसरनिरतैर्भक्षणप्रगल्भैः प्राप्यते समाविश्यते ॥

किं च—

न ब्रह्माण्डव्यवहितपथा नातिशीतोष्णरूपा
नो वा नक्तंदिवगममितातापनीयापराहुः ।
वैकुण्ठीया तनुरिव रवे राजते मण्डलस्था
सा नः श्वेता भवतु परमादित्यमूर्तिः प्रसन्ना ॥ ६ ॥

ब्रह्मणो ब्रह्मबिलावरणनिविष्टस्याण्डं गर्भीकृतभूम्यादिमायाण्डप्रपञ्चावरणरूपं तेन न व्यवहिता अपि तु समन्ततः स्फोटकारी पन्थाः प्रसरमार्गो यस्याः तथा अतिशीतः सोमः अत्युष्णो वह्निः इयं तु द्वैतदाहाद्वैतानन्दस्यन्दित्वाच्च नैवंरूपा अपि तु समरसीभूताग्नीषोमात्मा । तथा नक्तंदिवं रात्रिंदिवं यो गमो भ्रमणं तेन नो इता प्रमेयभावं न प्राप्ता सद्वृत्ती । तथा अतापनीया परमाह्लादप्रदा । तथा अपगतो राहुराच्छादनप्रधानः शून्यप्रमाता यस्याः सा । किं च रवेश्चिद्भानोर्मण्डले रश्मिपरिवेषे राजते दीप्यते । बाह्यार्कमूर्तिस्तु ब्रह्माण्डव्यवहिता सर्वलोकान्तमात्रावभासिका शिशिरग्रीष्मादावतिशीतोष्णरूपा अहर्निशं भ्रमन्ती संतापिका राहुग्रस्ता चेति व्यतिरेकध्वनिः । वैकुण्ठस्य विष्णोर्मूर्तिरिवेत्युपमा । सापि च बलिबन्धनावसरे ब्रह्माण्डे ब्रह्माण्डान्तर्निरुद्धमार्गा न केनचित् । अत एव नातिशीतोष्णरूपा । प्रकाशाह्लादप्रदा भक्तानामित्यर्थः ।

१. 'ऊर्ध्वाधःस्थादतनु' ख. २. 'अन्तरे' ख.

नक्तंदिवगमेनाहोरात्रपरिभ्रमणेन न मिता। देवादिभिर्नेयत्तया परिच्छिन्नेत्यर्थः। तापनीया महाप्रतापवती। अपगतराहुरपक्रान्तरविमण्डला चेति श्लेषः। एवमयमत्रोपमाश्लेषो व्यतिरेकध्वनिना संसृष्टः॥

अथ युगपदन्तर्बहिश्चार्कमूर्तिं स्तौति—

यत्रारूढं त्रिगुणवपुषि ब्रह्म तद्बिन्दुरूपं
योगीन्द्राणां यदपि परमं भाति निर्वाणमार्गः।
त्रय्याधारः प्रणव इति यन्मण्डलं चण्डरश्मे-
रन्तःसूक्ष्मं बहिरपि बृहन्मुक्तयेऽहं प्रपन्नः॥ ७॥

तच्चण्डरश्मेश्चिद्दीप्तांशोर्मण्डलं मुक्तये समावेशात्मजीवन्मुक्त्यर्थं प्रपन्नोऽस्मि। कीदृशम्। अन्तश्चिद्भुवि सूक्ष्ममाद्योन्मेषात्म। योगीन्द्रैरेव लभ्यम्। बहिरपि बृहन्महापरिमाणम्। यत्र सृष्टिस्थितिसंहारकारिरजःसत्त्वतमोनिविष्टब्रह्मविष्णुरुद्राभिधाग्न्यकारोकारमकाराख्यह्रस्वदीर्घप्लुतवर्णत्रयात्मत्रिगुणवपुषि प्रणवे विश्ववेद्याविभागवेदनात्मा बिन्दुरिति तदुपलक्षितोन्मनान्ताप्रमेयपरिपाटीरूपं यस्य तादृग्ब्रह्म बृहद्बृंहकं च शाक्तं तेज आरूढयत्युत्कृष्टतया व्यवस्थितम्। यच्च परममसामान्यम्। योगीन्द्राणां मितयोग्यतिशायिपरतत्त्वैकभाजां निर्वाणमार्गो जीवन्मुक्त्युपायो भाति स्वप्रकाशतया स्फुरति। त्रय्याः प्राङ्निर्णीताया आधार आश्रयः। प्रकर्षेण नूयते उत्कृष्टतया विमृश्यते परं पारमेश्वरं स्वरूपं येनेति कृत्वा प्रणव इत्येतन्नाम यत्। बाह्येऽप्यर्कमण्डले 'नवयोजनसाहस्रो विग्रहोऽर्कस्य मण्डलम्। त्रिगुणं' इति स्वच्छन्दादिदृष्टनीत्या यत्र बिन्दुरूपमिति सितवर्तुलाकारं ब्रह्ममयं तदसामान्यं बिम्बमारूढम्। तच्च योगिनां निर्वाणमार्गः। तेषां हि सूर्यमण्डलभेदनस्य श्रवणात्। तथा वक्ष्यमाणदृशा सामर्ग्यजुर्मयधाममण्डलाकृतित्वात्त्रय्याधारः। प्रकर्षेण नूयमानत्वात्प्रणवो विश्वशरीरत्वाच्च प्रणवः॥

यस्मिन्सोमः सुरपितृनरैरन्वहं पीयमानः
क्षीणः क्षीणः प्रविशति यतो वर्धते चापि भूयः।
यस्मिन्वेदा मधुनि सरघाकारवद्भान्ति चाग्रे
तच्चण्डांशोरमितममृतं मण्डलस्थं प्रपद्ये[1]॥ ८॥

चिद्भानोर्मण्डलस्थं मध्यधामनिविष्टं तत्परमानन्दरूपममितमनल्पममृतं प्रपद्ये समाश्रये। यत्रामृते सोमः सर्वो मेयवर्गः सुरादिभिः सर्वैः प्रमातृभिः प्रतिदिनं कलाग्रासयुक्त्या पीयमानत्वात्क्षीणः क्षीणः सन्पुनः पुनः प्रविशति हृद्विश्रान्त्यनन्तरं निमज्जति। यत एव मण्डालाद्भूयोऽपि वर्धतेऽभिव्यज्यते मेयरूपश्चन्द्रः। यस्मिंश्च वेदाः सर्वशास्त्राणि मधुनि माक्षिके सरघाणां मधुकरीणामाकार इवाग्रे भान्ति पुरः स्फुरन्ति। यथा सरघा

---

१. 'तत्प्रपद्य' ख.

साक्षिकं संविदा परिहृत्य सोमामृतमश्नन्ते तथा सर्वे वेदा यावदंशकलाक्षयतया पराङ्मुख-
भूतमानृत्य भ्राजन्ते । चन्द्रोऽपि सोमः कृष्णपक्षेषु पितृदेवतागणकलाकलापमद्यमानो-
ऽमावास्यायां सूर्यमण्डलं प्रविश्य वर्तते । वेदार्थाञ्ज्योतिर्लीना आसते ॥

ऐन्द्रीमाशां पृथुकवपुषा पूरयित्वा क्रमेण
क्रान्ताः सप्त प्रकटहरिणा येन पादेन लोकाः ।
कृत्वा ध्वान्तं विगलितबलिध्वान्ति पाताललीनं
विश्वालोकः स जयति रविः सत्त्वमेवोर्ध्वरश्मिः ॥ ९ ॥

'यो हि यस्माद्गुणोत्कृष्टः स तस्मादूर्ध्वमिष्यते' इति स्थित्या ऊर्ध्वः विर्धोत्कृष्टा रश्म-
यो यस्य । अत एव सतां विद्यमानानामशेषाणां भावः सत्त्वं तदात्मकमात्मकम् ।
तदेव तत्परमार्थः । तस्य प्रकाशमानतया प्रकाशात्मत्वेन विश्वस्य सामन्त्यप्रकाशो
विश्वालोकः स एव रविश्चिद्भानुर्जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तते । येनैन्द्रीमाशां प्राच्योन्मेषदशां
पृथुकवपुषा योगिगम्यसूक्ष्मप्राणस्पन्दात्मना पूरयित्वा ऊर्ध्वविसर्गस्थानाभिमुखीभावक्रमा-
दान्योन्मुखितां कृत्वा 'शिवादिसकलात्मान्ताः शक्तिमन्तः प्रकीर्तिताः' इति श्रीपूर्व-
स्थित्योक्ता शिवमन्त्रमहेश्वरमन्त्रेश्वरमन्त्रविज्ञानाकलप्रलयाकलसकलात्मानः सप्तप्रमातृ-
प्राणायतुर्यस्था निजव्याप्तिमहिना सप्तलोकाः 'पादोऽस्य विश्वा भूतानि' इति स्थि-
त्या पादेन निजांशमात्रेणाक्रान्ताः स्वीकृत्य सज्ज्योतिर्मयीकृताः । कीदृशेन । प्रक-
टाः स्वात्मानाया सर्वादिविश्वहरणाद्धरयश्चक्षुरादिरश्मयो यस्य । तदुक्तं श्रुतौ—'युक्ता
ह्यस्य हरयः शता दश' इति । निःसंस्पृशापि रश्मीति सम्यगर्थः । कथं क्रान्ताः । ध्वा-
न्तमात्मव्यतिनात्मप्रतीत्यात्माज्ञानं विगलिता बलिरात्मव्याप्त्यात्मान्तर्धानी व्याप्तिर्यस्य
तादृक् पाताललीनं निःशेषप्रशमितं कृत्वा । वामनावतारेण सप्तलोकादिरैन्द्रीं दिशं
सुरसद्भावापूर्य भूरादिलोकाः पादेन सर्गवितानश्वासान्तं ध्वांश्चरित्वा क्रमेण क्रान्ताः ।
प्रकटहरिणा च नारायणेन विगलिता बलेराख्यस्य दानवेन्द्रस्य व्याप्तिर्यत्र तादृक्
दानवकुलं पाताललीनं कृत्वा भूरादिलोकाक्रमणविन्यासक्रमेणाक्रान्ताः । किं कृत्वा ।
पृथुकवपुषा बालवामनशरीरेण इन्द्रादिदिगापूरणं कृत्वा । सोऽपि विश्वालोकः सत्त्वप्र-
धानश्चेत्यत्र श्लेषालंकारः । श्लेषोपमाध्वनिसंसृष्टिरियम् ॥

ध्यात्वा ब्रह्म प्रथममतनु प्राणमूले नदन्तं
दृष्ट्वा चान्तः प्रणवमुखरं व्याहृतीः सम्यगुक्त्वा ।
यत्तद्वेदे तदिति सवितुर्ब्रह्मणोक्तं वरेण्यं
तद्भर्गाख्यं किमपि परमं धामगर्भं प्रपद्ये ॥ १० ॥

ब्रह्मणा प्रजापतिना वेदेषु प्रणवमुखरमोंकारोच्चारपूर्वं तदित्यादि सावित्र्याः संविनु-

1. 'सूर्येन दत्तं' ग.

विश्वप्रसूतिहेतोश्चिदादित्यस्य यत्तत्किमपीत्यसामान्यं भर्ग इत्याख्या यस्य तत्परमं सर्वोत्कृष्टं धाम परस्फुरत्तात्म शाक्तं तेजो बाह्यसूर्यसोमवह्न्यादिधामक्रोडीकारित्वाद्धामगर्भं वरेण्यमनुग्रहकारि उक्तं तत्प्रपद्ये समाविशामि । किं कृत्वा ब्रह्मणोक्तम्, किं कृत्वा च प्रपद्ये । प्रथममादावतनु अशरीरं श्रीभर्गशिखादिष्टनीत्या अकारपरामर्शात्म वीरेश्वराख्यं च ब्रह्म बृहद्बृंहकं च परं शाक्तं धाम प्राणमूले अप्राणाद्यस्फुरत्ताधाम्नि ध्यात्वा विचिन्त्यानन्तरं नदन्तमिति नादाख्यं परविमर्शात्मानमन्तरित्युक्तशाक्तरूपप्राणितकल्पतया स्थितं दृष्ट्वा स्वात्मतया साक्षात्कृत्य तन्नादविमर्शानुप्रवेशावष्टम्भबलोन्मिषत्प्रणवोच्चारणपूर्वम् । तथा 'भूः स्वाहा' 'भुवः स्वाहाः' 'स्वः स्वाहा' 'भूर्भुवःस्वःस्वाहा' इति च मन्त्ररूपा समग्रमेयमानप्रमातॄणां ससंस्काराणां परब्रह्ममयत्वामर्शिनीर्व्याहृतीश्चतस्रः सम्यगित्यन्तरामर्शावष्टम्भाशैथिल्येनोक्त्वा उच्चार्य । अथ च 'सर्वव्यवहारानेकरूपाः कथा जपः' इति शिवसूत्रादिष्टनीत्या तदभेदामर्शप्रधानतया परशाक्तरसप्लावितान्संपाद्य । शाक्तधामैकाम्यवशासादितशांभवधामावष्टम्भबलेन व्युत्थानदशामपि तदभेदरसप्रोक्षितां विधायेत्यर्थः । धामगर्भमित्यत्र धामशब्दस्तन्त्रेण द्विरुक्तः । तथा प्रणवमुखरमिति ॥

त्वां स्तोष्यामि स्तुतिभिरिति मे यस्तु भेदग्रहोऽयं
सैवाविद्या तदपि सुतरां तद्विनाशाय युक्तः[1] ।
स्तौम्येवाहं त्रिविधमुदितं स्थूलसूक्ष्मं परं वा
विद्योपायः[2] पर इति बुधैर्गीयते खल्वविद्या ॥ ११ ॥

हे भगवन्, त्वां स्तुतिभिः स्तोष्यामीति स्तोतृस्तुत्यस्तुतिकल्पनात्मा यो मे भेदग्रह एषैव चिदद्वयाप्रथनात्माविद्या तथापि तस्या अविद्यायाः सुतरामतिशयेन विनाशाय निःशेषोन्मूलनाय युक्तो नित्यसंबद्धस्त्वां स्तौम्येव देहाप्रमातृतानिमज्जनेन सर्वोत्कृष्टतया सततं परामृशामि न तु क्षणमप्युदासीन आसे । त्वामेव चिदर्कं स्तौमि न तु परिमितां कांचन देवताम् । कीदृशं त्वाम् । स्थूलं बाह्यप्राणार्करूपम् । सूक्ष्मं मध्यनाडीगतं प्राणब्रह्मरूपम् । परं चानवच्छिन्नं विश्वात्मचिदानन्दघनम् । तदिति प्राक्तनवाक्यव्यावर्णितमेकमेव । नित्योदितं च । वाशब्दश्चार्थे । युक्तं चैतत् । यतो बुधैस्तत्त्वज्ञैरविद्यैव विद्योपायः पर इत्युक्तः । स्तोतृस्तुत्यादिविभागकल्पनात्माविद्यया समस्ताविद्याबीजदेहादिप्रमातृत्वाभिमानप्रशमनेन चिदानन्दघनपरमात्मोत्कर्षपरामर्शात्मा स्तुतिः परमसमावेशप्रदेत्यर्थः ॥

स्तौम्येवेत्युक्तिं प्रपञ्चयति—

योऽनाद्यन्तोऽप्यतनुरगुणोऽणोरणीयान्महीया-
न्विश्वाकारः सगुण इति वा कल्पनाकल्पिताङ्गः ।

1. 'तद्व्युदासाय' ख. 2. 'वेद्योपायः' ख.

नानाभूतप्रकृतिविकृतीर्दर्शयन्भाति यो वा
तस्मै तस्मै भवतु परमादित्य नित्यं नमस्ते ॥ १२ ॥

हे परमादित्य चिदर्क, तस्मै तस्मै इति परमपूर्णस्वरूपाय विश्वात्मने तुभ्यं नित्यं नमः । सर्वथात्र देहादिग्रहणतया परामर्शस्यास्येव समाविशामीत्यर्थः । कीदृशाय तस्मै । योऽनाद्यन्तो देशकालाद्यनवच्छिन्नः । अननुगतकारणनिरपेक्षः । अतश्च सार्वज्ञ्यादिगुणास्पृष्टः । अणोरप्यनन्यसूक्ष्मतया योगिदृश्यात्परमाणोरप्यणीयानतिसूक्ष्मः न कस्यापि वेद्यः । अपि तु स्वप्रकाशसंवेदनरूपः । न तु देशतः संकुचितः । परमाणोः सूक्ष्मस्य वेदनात् दूरस्थत्वाच्च । महीयान्व्यापकः । अतश्च विश्वतोऽवकाशित्वादिभावकः । सर्वज्ञादिगुणयोगात्सगुणः । इत्येवंप्रकारया कल्पनया कल्पितानि पृथक्पृथगुपलक्षितान्यङ्गानि तत्तद्धर्मरूपा अवयवभागा यस्य [illegible] स्पृष्टं परमेकं स्वरूपमनवच्छिन्नमस्मीति ध्वनयति । नानाभूतानि विचित्राः स्थावरादिब्रह्मान्ताः प्राणिनस्तेषां प्रकृतीर्मायाप्रकृतिपुरुषोत्पत्त्यादिकारणानि, विकृतीः कलाबुद्धिदेहादिकान्दर्शयन्य आभाति । संकुचितगर्भाभासो [illegible] वा यः स्फुरतीत्यर्थः ॥

तत्त्वाख्याने त्वयि मुनिजना नेति नेति ब्रुवन्तः
श्रान्ताः सम्यक्त्वमिति न च तैरीदृशो वेति चोक्तः ।
तस्मात्तुभ्यं नम इति वचोमात्रमेवाभिवच्मि
प्रायो यस्मात्प्रसरतितरां भारती ज्ञानगर्भा ॥ १३ ॥

[illegible] भारती [illegible] ज्ञानगर्भा [illegible] प्रसरति तस्मै तुभ्यं नम इति वचोमात्रमेव, न त्वतिरिक्तं स्तुतिवाक्यादि वच्मि । ज्ञानस्य सर्वथा[illegible] अनवच्छिन्नस्य [illegible] नमःशब्देन तु देहादिग्रहणां तुरीयकस्याविच्छिन्नपरामर्शनस्य कर्तुं शक्यत्वात् । युक्तं चैतत् । तस्मान्मुनयोऽपि त्वयि त्वद्रूपे तत्त्वाख्याने अतुलं महान् न ह्ययं दोषः नेत्यादि ब्रुवन्तः श्रान्ताः खिन्नाः । न च तैस्त्वमित्थंविधोऽसीति एतादृशो वेति एवमुक्तो वेति सम्यगुक्तः । वागगोचरत्वादित्यर्थः ॥

सर्वाङ्गीणः सकलवपुषामन्तरे योऽन्तरात्मा
तिष्ठन्काष्ठे दहन इव नो दृश्यसे युक्तिशून्यैः ।
यैश्च प्राणारणिषु नियतैर्मथ्यमानासु सद्भि-
र्दृश्यं ज्योतिर्भवसि परमादित्य तस्मै नमस्ते ॥ १४ ॥

---

१. 'विकृतिः' ख. २. 'तुभ्यं' ख. ३. 'अभिवच्मि' ख. ४. 'यत्र' ख.
५. 'तुभ्यं' ख.

हे परमादित्य चिदर्क, तस्मै निर्विशेषाय ते तुभ्यं नमः। यस्त्वं स्थावरादिदेवयोन्यन्तानां रुद्रक्षेत्रज्ञानां च सर्वेषां सर्वाङ्गेषु भवो व्यापकः सकलवपुषामन्तरे मितग्राहकात्मनि स्वरूपे योऽन्तरात्मा परमानन्दत्वात् 'आत्मा चैवान्तरात्मा च' इति श्रीस्वच्छन्दादिदृष्टपुर्यष्टकप्रमाता तिष्ठन्नवस्थास्त्वपि युक्त्या योगेन शून्यैरपि न दृश्यसे। यथा काष्ठेऽग्निस्तिष्ठन्नपि युक्तिशून्यैररणिमथनानभिज्ञैर्न दृश्यते तत्काष्ठकवलीकारिज्वलद्रूपतया नोपलभ्यते। यश्च त्वं प्राणारणिषु सर्ववाहमार्गोदयविश्रान्तिपदेषु सद्भिर्योगिभिर्नियतैरभियुक्तैर्मथ्यमानासु 'ऊर्ध्वशक्तिनिपाताच्च अधःशक्तिनिकुञ्चनात्। रुद्रशक्तिसमावेशं यो जानाति स पण्डितः॥' इत्याम्नायादिदृष्टयुक्त्यानवरतान्दोलनतः प्रशमितमरुद्व्यापिकासु दृश्यं ज्योतिर्भवसि स्वप्रकाशचिद्रूपः स्फुरसि। अत्र पर्यायेण प्राणापानावूर्ध्वाधरारणिरूपौ। योगिप्रयत्नो मथनकाष्ठम्॥

स्तोता स्तुत्यः स्तुतिरिति भवान्कर्तृकर्मक्रियात्मा
क्रीडत्येकस्तव नुतिविधावस्वतन्त्रस्ततोऽहम्।
यद्वा वच्मि प्रणयसुभगं गोपते तच्च तथ्यं
त्वत्तो ह्यन्यत्किमिव जगतां विद्यते तन्मृषा स्यात्॥ १५॥

हे गोपते चिन्मरीचिचक्रेश्वर, भवानेकोऽद्वितीयः स्तोत्रादिरूपतया क्रीडति स्वस्वातन्त्र्यात्तत्तद्रूपतया स्फुरति। यदुक्तं मयैव भैरवानुकरणस्तोत्रे—'स्तोता स्तुत्यः स्तुतिरिति यदपि विभिन्नं न किंचिदस्तीह। मृशसि यथा यद्रूपं चिद्रूपतया भवस्येतत्॥' इति। यतोऽहमिति भवत्कल्पितमेव। ततोऽहमिति संकोचप्रधानो मायाप्रमाता त्वत्स्तोत्रकरणेऽस्वतन्त्रस्त्वामेव चिदात्मानं स्तौमि। न त्वहं नामान्यः कश्चिदित्यर्थः। यच्च किंचित्त्वदात्मैवाहं प्रणयसुभगं प्रार्थनासुन्दरं वच्मि तत्सर्वं तथ्यं त्वत्परमार्थमेव। यतस्त्वत्तश्चिदात्मनो व्यतिरिक्तं जगतां किमिव विद्यते। न किंचिदस्ति। यदि वा तथापि किंचित्संकल्प्यते तन्मृषा स्यात्। नैव भवेत्। चिदात्मतां विना कस्यचिदपि चेतनाचेतितस्य संकल्पविकल्पविषयत्वस्याप्ययोगेन गगनकुसुमतोऽपि निकृष्टत्वात्। इत्थं युक्तितस्त्वदभेदसारैव स्तुतिः॥

प्रातीतिकक्रमेण तु यद्यपि भेदस्तथापीत्थं त्वमाराध्योऽस्माकमित्याह—

ज्ञानं नान्तःकरणरहितं विद्यतेऽस्मद्विधानां
त्वं चात्यन्तं सकलकरणागोचरत्वादचिन्त्यः।
ध्यानातीतस्त्वमिति न विना भक्तियोगेन लभ्य-
स्तस्माद्भक्तिं शरणममृतप्राप्तयेऽहं प्रपन्नः॥ १६॥

ऐन्द्रियकज्ञानवतां मायाप्रमातृणामस्माकमिन्द्रियागोचरो भवानचिन्त्यत्वाद्ध्यानविषयो न भवतीति देहादिमितप्रमातृतामज्जनोन्मज्जनचिदर्कभजनात्मकभक्तियोगसंपाद-

नीयत्वाद्भगवतो भक्तिरेव शान्तस्वभावविमर्शमयामृतस्वात्मप्रथात्मपरमार्थः । उक्तं च विज्ञानभैरवे—'भक्त्युद्रेकाद्विरक्तस्य यादृशी जायते दशा । सा शक्तिः शांकरी नित्यं भावयेत्तां ततः शिवः ॥' इति ॥

हार्दं हन्ति प्रथममुदिता या तमः संश्रितानां
सत्त्वोद्रेकात्तदनु च रजः कर्मयोगक्रमेण ।
स्वभ्यस्ता च प्रथयतितरां सत्त्वमेव प्रपन्ना
निर्वाणाय व्रजति शमिनां तेऽर्क भक्तिस्त्वयीव ॥ १७ ॥

हे अर्क, तव भक्तिः प्रथमा समाश्रिता सती शमिनां शान्तरागादिकलङ्कानां निर्वाणाय मोक्षाय व्रजति [illegible] घटते । अयं भावः । सापि हि काम्यकर्मपरिहारेणानुष्ठीयमाना प्रत्यस्तमितसमस्तकर्महेतुः । तथा चैषा प्रथममुदिता समुन्मिषितमात्रा हार्दं प्रकाशानन्दात्माहङ्कारं तमस्त्वमेवाध्यवसायात्मकमावरणं तमः संश्रितानां भक्तानां हन्ति नाशयति । तदनु सत्त्वस्य प्रकाशस्योद्रेकात्स्वकर्मयोगक्रमेण स्वस्वदेवता-विश्रान्तिफलशारीरकर्मानुष्ठानेन कामसंकल्पं रजो हन्ति । तथा सुष्ठु अभ्यस्ता परिशीलनेन स्वीकृता सती भावः सत्त्वं प्रकाशैकघनत्वमेव प्रकाशमाने सर्वत्र प्रथयतितराम् । न तु पशुजनसाधारणमलात्मकमिव [illegible] । अस्यापि प्रत्यस्तमितां शमिनां सत्त्वं प्रथयति ॥

तामासाद्य श्रियमिव गृहे कामधेनुं प्रवासे
ध्वान्ते भातिं धृतिमिव वने योजने ब्रह्मनाडिम् ।
नावं चाब्धिन्विषमविषयग्राहसंसारसिन्धौ
गच्छेयं ते परमममृतं यत्र शीतं न चोष्णम् ॥ १८ ॥

तां भक्तिमाश्रित्य चिरं ते संसारसिन्धौ परममृतं परं शान्तं धाम गच्छेयं समा-विशेयम् । यत्र शीतशिशिरग्रीष्मबाधात्मकधर्मलक्षणमुष्णं च न भवति । अपि तु मो-हदाहप्रशमाह्लादकत्वात्सोमात्म । कीदृशीं ताम् । गृहे शून्ये वेश्मनि श्रियमिव । संपूर्ण-भोगप्रदत्वात् । प्रवासे विप्रकृष्टदेशे कामधेनुमिव विचित्रमायाभोगफलप्रदत्वात् । ध्वान्ते गाढतमसि भातिमिव । पूर्णप्रथाहेतुत्वात् । वने गहनपर्वतादौ धृतिमिव विश्रा-न्तिहेतुत्वात् । योजने पथि धावनैकव्यापारे ब्रह्मनाडिं सुषुम्नाम् । परमोपायत्वात् । विषमविषया एव ग्राहा भीषणा जलचरा यत्र तादृशे संसारसमुद्रे नावमिव । उत्तारकत्वात् ॥

अग्नीषोमावखिलजगतः कारणं तौ मयूखैः
सर्गादाने सृजसि भगवन्ह्रासवृद्धिक्रमेण ।

१. 'सत्त्वोद्रेका' ख. २. 'सा समभ्यस्ता' ख.

तावेवान्तर्विषुवति समौ जुह्वतामात्मवह्नौ
द्वावप्यस्तं नयसि युगपन्मुक्तये भक्तिभाजाम् ॥ १९ ॥

हे भगवन्, अखिलस्य बाह्यस्य नीलसुखादेर्ग्राह्यरूपस्यान्तरस्य च ग्राहकरूपस्य देहादेर्जगतो यावग्नीषोमौ सर्ववाहवाही प्राणोऽपानश्च प्रकाशनावस्थानहेतुत्वात्कारणम् । तौ प्रसिसृक्षाप्रविविक्षात्मसर्गादानसमये वस्त्वाभासनविमर्शात्मसृष्ट्यादौ तन्निमित्तं च ह्रासवृद्धिक्रमेण द्वादशषोडशकलाकलनपर्यायतो मयूखैः सृष्ट्यादि देव्यात्मनिजमरीचिभिः सृजसि मुहुर्मुहुर्निर्मिमीषे । तावेव च भक्तिभाजामन्तर्विषुवति सम्यङ्न्यनात्मसमानमरुत्प्रधाने कुम्भके समौ सोमसूर्यकलान्योन्यसंघर्षमिश्रितौ सन्तावात्मवह्नावुदानवह्नौ जुह्वतां मुक्तये शिवात्मभेदप्रथारूपाणवादिमलत्रयप्लुष्टोपलक्षितशिवाद्वैतप्राप्तये द्वावपि युगपत्क्रमं मयूखैरेवास्तं नयसि विश्वात्मक व्यानव्याप्तिमाविश्य ज्ञानक्रियात्मपग्नीषोमरूपस्वात्ममयौ संपादयसि ॥

स्थूलत्वं ते प्रकृतिगहनं नैव लक्ष्यं ह्यनन्तं
सूक्ष्मत्वं वा तदपि सदसद्व्यक्त्यभावादचिन्त्यम् ।
ध्यायामीत्थं कथमविदितं त्वामनाद्यन्तमन्त-
स्तस्मादर्क प्रणयिनि मयि स्वात्मनैव प्रसीद ॥ २० ॥

हे अर्क, ते तव स्थूलत्वं विश्वव्यापकत्वं प्रकृत्या गहनत्वान्नैव लक्षयितुं शक्यम् । यस्मादनन्तं दिक्कालाकारैरनवच्छिन्नम् । सूक्ष्मत्वमपि वा 'अणोरणीयान्' इत्येतद्व्याख्यानावसरव्याकृतयुक्त्या परप्रमात्रात्म यत्तदपि सदसद्व्यक्त्यभावाद्भावाभावरूपत्वेनाप्रतीतेरचिन्त्यम् । तदित्थमनाद्यन्तत्वादविदितं त्वां कथमन्तः स्वान्ते चिन्तयामि न कथंचित् । तस्मान्मयि प्रणयिनि त्वत्प्रार्थनावहिते स्वयमेव प्रसीद प्रशमितदेहादिप्रमातृताभिमानकालुष्यः प्रस्फुर ॥

यत्तद्वेद्यं किमपि परमं शब्दतत्त्वं त्वमन्त-
स्तत्सद्व्यक्तिं जिगमिषु शनैर्लाति मात्राकलाः खे ।
अव्यक्तेन प्रणववपुषा विन्दुनादोदितं सं-
च्छब्दब्रह्मोच्चरति करणव्यञ्जितं वाचकं ते ॥ २१ ॥

यत्किमप्यसामान्यं त्वं तदन्तरित्यन्तर्मुखानवच्छिन्नप्रकाशात्मनि पदे । शब्दतत्त्वमिति 'शास्त्रं शब्दात्मकं सर्वं शब्दो हंसः प्रकीर्तितः' इति श्रीस्वच्छन्दादिष्टानाहतभट्टारकरूपम् । परममिति परमोत्कृष्टम् । यदुक्तं श्रीकालोत्तरे—'नादाख्यं यत्परं बीजम्' इति । वेद्यमिति सुप्रकटसुस्फुरत्तात्मकत्वादनपह्नवनीयम् । न तु विदिक्रियाकर्मात्मकम् ।

१. 'समं' ख. २. 'मुक्तिभाजाम्' ख. ३. व्यक्तिभावात्' ख. ४. 'मात्रां' ख. ५. 'यत्' ख.

यदुक्तं श्रीस्वच्छन्दे—'यस्य रूपं शरीरं वा नास्ति वर्णः क्रिया तथा । स कथं गृह्यते सूक्ष्मो ह्यग्राह्यो नित्यमव्ययः ॥' इति । श्रीनवशिखायामपि—'नैष वर्णो न वा शब्दो न चैवायं कलात्मकः । केवलः परमानन्दो बोधो नित्योदितो रविः ॥ नास्तमेति न चोदेति न शान्तो न विकारवान् । सर्वभूतान्तरचरो भानुर्भर्ग इति स्मृतः ॥' इति । तदेतत्परब्रह्मात्मनोऽस्य स्वरूपम् । सर्वमपि त्रिगमित्यभिव्यक्ति । 'ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः' इति स्थित्या शब्दात्मब्रह्मरूपतो त्रिपृथु से सुषुम्नायामपि अकारोकारमकारादिमात्रात्मकाः कला विलङ्घयन्तीः शनैः शनैः क्रमेण स्थानि सूक्ष्माणि । इत्थं शक्तिव्यापिनीसमनोन्मनाशब्दब्रह्मान्तर्वर्तिनी प्रणवतनुः ओंकारात्मना अन्तर्गतेन परमन्ती वाक्प्रधानेन क्रमेण । न तु स्थूलेन मध्यमादिवाग्भूमिकारूपा । 'प्रणवः सर्ववेदेषु' इति स्थित्या कोडीकृताशेषवाच्यवाचकमयं शब्दब्रह्मोच्चारति स्वयं प्रवर्तते । न तूच्चार्यते । कीदृक् । बिन्दुनादाख्यां सकलविन्दुनादादिपरगगनसमावेशकारिणीं परगगनसंस्थानाद्युदितम् । सर्वोत्कृष्टगगनाकाशं स्वरूपं समुच्चरति । अत्रागमिकी युक्तिं स्मारयति—करणेन दिव्यकरणसन्धानेन न तु जिह्वामूलसन्ध्यादिना व्यक्तं प्रकटीकृतम् । यदुक्तं श्रीस्वच्छन्दे—'दिव्यं तु करणं कृत्वा तत्त्वस्योच्चारणं कुरु' इत्यादि । सर्वेषु परस्वब्रह्मतत्त्वरूपस्वरूपानुसन्धानसूत्रैरेव ते वाचकं तत्त्वस्वरूपानुसन्धेयम् ॥

प्रातःसंध्यारुणकिरणभागृङ्मयं राजसं यै-
न्मध्ये चापि ज्वलदिव यजुः शुक्लभाः सात्त्विकं वा ।
सायं सामास्तमितकिरणं यत्तमोल्लासिरूपं
साह्नः सर्गस्थितिलयविधावाकृतिस्ते त्रयीव ॥ २२ ॥

हे भगवन्भास्कर, अह्नः सार्वजनीनस्य प्रत्यहिकस्य सर्गस्थितिलयविधौ ते संबन्धिनी साकृतिः कोडीकृताशेषस्वरूपादिरनुवासना शक्तिर्विजृम्भत इत्यर्थः । का सा इत्याह—प्रातः प्रबुद्धत्वात्मनि प्रभाते गुणीभूतप्रकाशमानतत्त्वे विश्वोन्मेषात्मा या संध्या तत्र येऽरुणकिरणा अनुन्मीलितविश्वावभासाः शरीरादयस्तथा भुवनादिप्रकाशात्मानस्तान्भजते यदत एव राजसं विश्वरागात्मकं विश्वप्रसरात्मकं च ऋङ्मयम् । यच्च परभासनात्मकं मध्याह्ने सर्वथापि यजुर्वेदप्रधानं प्रकाशमानं प्रधानम् । द्वैतशक्त्योपायिक ज्वलत् । हासात्मक सोमलयाद्युपलक्षणाच्छुक्लभाः अमलभासनतः स्वरूपम् । सात्त्विकं च सतो भावः सत्त्वं प्रकाशमानत्वं तदीयं संवेदकम् । स्वप्रकाशांशेन विश्वप्रकाशकस्थितिरूपः । सायं सूर्येऽस्तंगतेऽस्तमितकिरणं गलितप्रकाशकिरणसर्वेषामस्तमितात्मतया तमोल्लासिरूपं संहारात्मकं संस्कारैः तेन तमोरूपं तत्त्वं तमोऽनुन्मेषात्मकं सामसंज्ञम् । एवंविधं स्थूलसूक्ष्मपररूपं सर्वाणि सूक्ष्माणि सा तवाकृतिस्त्रयीव ऋग्यजुःसामानीव । तथाहि—प्रातर्वेदवताम्नुतिप्रधाना ऋग्वेदश्रुतिः । मध्ये कर्मानुष्ठानात्मा यजुर्वेदोदयः । सायं विश्रान्तिहेतुगीतप्रधाना सामवेदप्रधानतेति प्रतिदिनं स्थितिः ॥

१. 'वा' ख.

ये पातालोदधिमुनिनगद्वीपलोकाधिबीज-
च्छन्दोभूतस्वरमुखनदत्सप्तसप्तिं प्रपन्नाः।
ये चैकाश्वं निरवयववाग्भावमात्राधिरूढं
ते त्वामेव स्वरगुणकलावर्जितं यान्त्यनश्वम् ॥ २३ ॥

अतलादीनि सप्त पातालानि। क्षीराद्याः सप्तोदधयः। अव्याद्याः सप्त मुनयः। महेन्द्राद्याः सप्त पर्वताः। जम्ब्वादीनि सप्त द्वीपानि। भूराद्याः सप्तलोकाः। 'मोहो मदश्च गर्वश्च विषादः क्रोध एव च। भयं च हर्षणं चैव देहे सप्ताधयः स्मृताः॥' इत्युक्ता मोहाद्याः सप्ताधयः। यवादीनि सप्त बीजानि। गायत्र्यादीनि सप्त च्छन्दांसि। भूताः प्राप्ताः। एतदामाशत्वात्। ईदृग्विश्वप्रपञ्चरूपा ये षड्जाद्याः सप्त स्वरास्ते मुखेषु येषां ते तन्मुखास्तानेवार्थान्नदन्तो ध्वनन्तः सप्त सप्तयो मनोबुद्धीन्द्रियात्मानोऽश्वा यस्य तादृशं त्वां प्रपन्नाः। ये च निरवयवा वाक् पश्यन्ती तस्या भावः सत्ता तन्मात्राधिरूढं मध्यधामोन्मिषत्पश्यन्त्यामर्शपरिमर्शितम्। अतश्चैकाश्वं च त्वां बुद्ध्वा ये प्रपन्ना उभयेऽपि ते त्वामेवानश्वं चिदर्कं परं ब्रह्म यान्ति त्वदेकतामाप्नुवन्ति। कीदृशम्। स्वरैः षड्जादिभिः गुणैः सत्त्वादिभिः कलाभिरकारादिभिर्वर्जितं निरुपाधिप्रकाशानन्दघनम्। साश्वोपासनानश्वप्राप्तिहेतुरिति विरोधाभासः॥

दिव्यं ज्योतिः सलिलपवनैः पूरयित्वा त्रिलोकी-
मेकीभूतं पुनरपि च तत्सारमादाय गोभिः।
अन्तर्लीनो विशसि वसुधां तद्गतः सूयसेऽन्नं
तच्च प्राणांस्त्वमिति[1] जगतां प्राणभृत्सूर्य आत्मा ॥ २४ ॥

हे भगवन्, त्वं ज्योतिःसलिलपवनैश्चित्प्रकाशकरन्ध्रप्रविशच्छाक्तामृतप्राणमरुद्भिस्त्रिलोकीं जागरस्वप्नसुषुप्तित्रयीं पूरयित्वा तस्यामेव त्रिलोक्यामेकीभूतं सामरस्यं प्राप्तं दिव्यं सारं तुर्यानन्दघनं गोभिरनुत्तरैर्मरीचिभिः पुनरिति पुनः पुनरादाय चमत्कृत्य अन्तरिति अन्तर्मुखे पदे लीनो वसुधां परां भूतिं विशसि तन्मयतया स्फुरसि तद्गतश्चान्नमदनविषयं वेद्यजातं सूयसे आद्यानीभूय तद्रूपतया स्फुरसि। तच्चान्नं प्राणापानावस्थितिहेतुस्त्वमेव न त्वन्यत्किंचिदिति। अनया युक्त्या सूर्यः प्राणभृदात्मा च कथ्यसे। यदाह श्रुतिः—'अहमन्नमहमन्नमहमन्नादोऽहमन्नाद' इति। बाह्योऽपि सूर्यो भूर्भुवःस्वस्त्रयीं ज्योतिःसलिलपवनैस्तत्र तत्र समय आपूर्य समरसीभूतं दिव्यं त्रिलोक्यां रसरूपं सारं रश्मिभिर्ग्रीष्मादावादाय पुनरपि भूमिमन्तस्तापनयुक्त्या लीनः सन्विशति। तद्गतश्चान्नमोषध्याख्यं प्राणावस्थितिहेतुं जनयति। ततः स एवान्नमन्नदोऽन्नादश्च॥

---

१. 'असि' ख.

अग्नीषोमौ प्रकृतिपुरुषौ बिन्दुनादौ च नित्यौ
प्राणापानावपि दिननिशे ये च सत्यानृते द्वे[1] ।
धर्माधर्मौ सदसदुभयं योऽन्तरावेश्य योगी
वर्तेतात्मन्युपरतमतिर्निर्गुणं त्वां विशेत्सः ॥ २५ ॥

यो योगी नित्यौ सततवाहिनौ प्राणापानावेव [illegible] दग्नीषोमौ ज्ञान-क्रियाशक्तिप्राधान्यात्प्रकृतिपुरुषौ वेदनविमर्शत्वाद्बिन्दुनादौ प्रसरविश्रान्तिपदत्वाद्दिन-निशे विकल्पसंकोचनिमित्तत्वात्सत्यानृते [illegible] धर्माधर्मौ बाह्यानां सत्ता-सत्तयो[illegible] सदसदुभयम् [illegible] आविश्य [illegible] विदात्मनि वर्तेत[illegible] स त्वां निर्गुणं सत्त्वादिगुणातीतं परमशिवं विशत्येव ॥

गर्भाधानप्रसवविधये सुप्तयोरिन्दुभासा
सापत्न्येनाभिमुखमिव खे कान्तयोर्मध्यसंस्थः ।
द्यावापृथ्व्योर्वदनकमले गोमुखैर्बोधयित्वा
पर्यायेणापिबसि भगवन्मद्रसास्वादलोलः ॥ २६ ॥

हे भगवंश्चिद्भानो, द्यावापृथ्व्योः [illegible] कान्तयोर्मध्य-[illegible] रमणीयतां प्राप्तयोर्वदनकमले [illegible] गोमुखैः [illegible] बोध-यित्वा [illegible] पर्यायेण [illegible] [illegible] नमस्कुर्मः । कीदृशः । [illegible] । किमर्थम् । गर्भे [illegible] प्रसव[illegible] । कीदृशयो-र्द्यावापृथिव्योः । [illegible] सुप्तयोः [illegible] इति [illegible] [illegible] । कथं सुप्तयोः । [illegible] [illegible] । [illegible] द्यावापृथिव्यो[illegible] इन्दुभासा सुप्तयो[illegible] मध्ये [illegible] [illegible] आपिबसि [illegible] । गर्भा-धानाय [illegible] । [illegible] च प्रसवाय [illegible] [illegible] । [illegible] सुप्तयोरिन्दुभासा [illegible] [illegible] कान्तयोर्मध्यसंस्थो [illegible] पर्यायेण [illegible] गर्भाधान-प्रसवनिमित्तमापिबसि [illegible] ॥

सोमं पूर्णामृतमिव चरुं तेजसा साधयित्वा
कृत्वा तेनानलमुखजगत्तर्पणं वैश्वदेवम् ।
आमावस्यं विघसमिव खे तत्कलाशेषमश्न-
न्ब्रह्माण्डान्तर्गृहपतिरिव स्वात्मयागं करोषि ॥ २७ ॥

हे चिदर्क । ब्रह्मरन्ध्रावस्थितशाक्तब्रह्मोपलक्षितस्याण्डस्य अन्तरिति धरामूलमाया-शक्त्यण्डचतुष्टयस्य मध्ये गृहे स्वात्मयागं करोषि । किं कृत्वा । सोमं रूपादिपञ्चदशा-त्मकमेयं तेजसा निजमरीचिविस्फुरणेन पूर्णामृतं चरुमिव साधयित्वा 'एकैकत्र च तत्त्वे-ऽपि षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपता' इतिकृत्वा विश्वात्मनिजशाक्तामृताभासमयं स्वसंनिविष्टं विधाय । अनल उदानवह्निर्मुखं प्राप्त्युपायो यस्य ब्रह्माद्यनाश्रितान्तकारणाधिष्ठितधरादिशिवतत्त्वा-न्ताध्वविस्फारमयस्य जगतस्तस्य तर्पणं यत्तदेव वैश्वदेवं यागं तेन सोमेन चरुणा वि-धाय तस्य सोमस्य कलाशेषं जगत्तर्पणोपयुक्तकलापञ्चदशावशिष्टमूर्ध्वैत्र्यधोख्यामाव-स्यासंबन्धि अमाख्यकलारूपं विघसमिव कवलिताशेषसंस्कारकल्पमिवाश्नन् । 'अमृतं चन्द्ररूपेण द्विधा षोडशधा पुनः । पिबन्ति च सुराः सर्वे दश पञ्च पराः कलाः ॥ अमा-शेषगुहान्तःस्थामावस्या विश्वतर्पिणी ॥' इति श्रीकालिकाक्रमादिष्टनील्या विश्वदेवता-परमार्थे स्वात्मनि चमत्कुर्वन् । कीदृक् त्वम् । गृहपतिरिव । सोऽपि हि पूर्णामृतकल्पमा-मावस्यं चरुं प्रसाध्य तेनाग्निप्रमुखसर्वजगत्तर्पणं वैश्वदेवं च कृत्वा तच्छेषमश्नन्स्वात्म-देवतायागं करोति । बाह्योऽपि सूर्यः स्वरश्मितापप्रद्रावितसोमकलापञ्चदशकेन देवर्षि-नरात्मजगत्तर्पणं विधायामाख्यकलाचमत्करणात्मस्वात्मयागं ब्रह्माण्डस्यान्तर्विधत्ते ॥

कृत्वा नक्तंदिनमिव जगद्बीजमाव्यक्तिकं य-
त्तत्रैवान्तर्दिनकर तथा ब्राह्ममन्यत्ततोऽल्पम् ।
दैवं पित्र्यं क्रमपरिगतं मानुषं चाल्पमल्पं
कुर्वन्कुर्वन्कलयसि जगत्पञ्चधावर्तनाभिः ॥ २८ ॥

हे दिनकर विश्वोदयकारिदिवससंपादक चिद्भानो, जगतः सदाशिवान्तस्य विश्वस्य यद्बीजमारम्भावसानयोरुदयापवर्गकारणं श्रीस्वच्छन्दादिष्टविततपरार्धात्मकालरूपमहो-रात्रं तत्कृत्वाभास्य तत्रैवान्तर्जगतः कलादिक्षित्यन्तस्याशुद्धाध्वरूपस्य बीजं मायेयमहो-रात्रं तदन्तरप्याव्यक्तिकं प्राकृतं तदन्तरपि ब्राह्मं तत्रापि दैवं तत्रापि पित्र्यं प्रेत(पितृ)-संबन्धि तत्रापि मानुषं क्रमेणाल्पमल्पं कुर्वन्कुर्वन्निव वैचित्र्यसहस्रैराभासयन्निव जग-द्विश्वं पञ्चधावर्तनाभिर्विचित्रजागरादिदशापञ्चकपरावर्तनैः कलयसि अन्तरवस्थितं बहिः क्षिपसि । निर्मिमीषे निर्मितं च कलयसि । इदमित्थमिदमिदमिति संख्यानेन स्थापय-सि । स्थापितमपि कलयसि अन्तःसंहरसि । संहृतमपि कलयसि संस्कारगालनेन विमृ-शसि । विमृष्टमपि कलयसि स्वात्माभेदेन जानीषे स्वप्रकाशैकात्म्यमापादयसि । तथा

१. 'आमावास्यं' ख.

पुनरपि स्वस्थात्कलयसि नवं नवमुद्भासयसि । इत्येवं सर्गस्थितिसंहृतिविलसनस्वातन्त्र्याभासनपरस्परान्दोलनलीलाक्रान्तं करोषि । अत्र जगद्वीजमावर्तं द्विधीत्वम् । अल्पमल्पमिति वीप्सायामयमाशयः—यस्य यावदहोरात्रं तदा तस्मिन् प्राणचारे तदंशांशकाल्पेऽपि वा श्रीस्वच्छन्दशास्त्रनीत्योदयादिप्रक्रियोदयान्तप्रक्रियया योगिज्ञानापेक्षयापि पर्यन्तमाभासयति भगवान्, तथा यत्नविशेषेण स्वस्थतनाम्नाशास्त्रान्तकालकलनावशेषामाभासयन्नाभासमानोऽयं कालो न नाम वास्तवं किंचिदन्यदस्ति । अतएव कुर्वीभवन्नीवशब्देनायमेवार्थः स्पष्टः । वस्तुतो ज्ञानसङ्कोचादवस्थानाविकारिनाम्ना परमेश्वर एवेति स्फुरति । न तु विशेषत्वपुरस्तात्प्रतिपिण्डं क्रियमाणं । अत्र च मानुषाद्यहोरात्रप्रमाणं श्रीस्वच्छन्दे चोक्तम् । तद्यथा—'मुहूर्तास्तु तथा त्रिंशदहोरात्रस्तु मानुषः । दक्षिणं चायनं रात्रिरुत्तरं चायनं दिनम् ॥ पितृणां तदहोरात्रमनेनाब्दं तु पूर्ववत् । एवं दैवस्त्वहोरात्रः' इति । यस्त्विह दैवं पित्र्यं पृथगुक्तं सोऽत्र मानवस्याहोरात्रो ह्ययः । तेषां शुक्लकृष्णपक्षौ हि सः । किं च—'कल्पो ब्रह्मदिनं प्रोक्तं चतुर्युगसहस्रकम् । षट्त्रिंशत्तु सहस्राणि ब्रह्मणः प्रलयोद्भवः ॥ अव्यक्तस्यैषु सर्वेषु दिनरात्रिश्च तावती । प्राधानिकपरार्धेन दशधा गुणितेन तु ॥ माया संहरते सर्वं पुनश्चैव सृजेज्जगत् ॥' इति । तथा—'शाक्तकालपरार्धस्य कोटिधा गुणितस्य च । अनाश्रितस्य देवस्य दिनमेतत्प्रकीर्तितम् ॥' इत्येवमादि । तदेकत्र प्राणचारे पादिकोदयाद्प्रभृति षट्कस्त्रोदयान्तं विततं तत्रादिष्टं ग्रन्थगौरवभयान्न दर्शितम् । एवमहोरात्रक्रमेण जगद्विपरिवर्तकत्वं भगवत उक्तम् ॥

ये त्वहोरात्रप्रशमे स्वात्मनि लोकोत्तरा एवमाह—

तत्त्वालोके तपन सुदिने ये परं संप्रबुद्धा
ये वा चित्तोपशमरजनीयोगनिद्रामुपेताः ।
तेऽहोरात्रोपरमपरमानन्दसंध्यासु सौरं
भित्त्वा ज्योतिः परमपरमं यान्ति निर्वाणसंज्ञम् ॥ २० ॥

हे तपन महाप्रकाशमय, ये योगिनस्तत्त्वालोकात्मनि शोभनेऽनस्तमितेऽनस्तमिते दिने पारमार्थिके सर्वदानुस्यूते सर्वतोमुखे चित्प्रकाशे सम्यक्प्राणायामाभ्यासं विना विमर्शयुक्त्या प्रबुद्धा गलितास्यातिनामिन्द्राः । ये चान्ये चित्तोपशम एव सर्वबाह्याभ्यासनिवृत्तिहेतुत्वाद्रजनी । तस्यां योगनिद्रामुपेताः । प्रशमितविकल्पसविकल्पप्रकाशीभावमापन्नाः । उभयेऽपि ते प्राग्वर्णितसकलाहोरात्रोपरम एव परमानन्दरूपाः संध्यास्तिस्रस्तत्राणापानसंन्यासोत्थितसमरसप्रभुवः सर्वतोदितमुदितान्तासु सौरमिति प्राणीयमपरममिति स्थूलं ज्योतिः संकुचितं प्रकाशं भित्त्वा निःसंस्कारं विलाप्य परं निर्वाणमार्गं यान्ति सदा परं शाक्तं धामाधिष्ठ्यन्ते ॥

न केवलं चित्रां कालकलनामकालकलितस्वरूपसमापत्तिं च दर्शयसि, यावज्जगदुदयापायावलीलाह—

आ ब्रह्मेदं नवमिव जगज्जङ्गमस्थावरान्तं
सर्गे सर्गे विसृजसि रवे गोभिरुद्रिक्तसोमैः ।
दीप्तैः प्रत्याहरसि च लये तद्यथायोनि भूयः
सर्गान्तादौ प्रकटविभवां दर्शयन्रश्मिलीलाम् ॥ ३० ॥

आब्रह्मणः शाक्ताद्रूपादाब्रह्म निजं परं शाक्तं रूपं वर्जयित्वा इदं सर्वं सादाशिवादिक्षित्यन्तं जङ्गमस्थावरे अन्तौ भागौ यस्य तादृग्जगत्सर्गे सर्गे प्रथमेच्छोन्मेषात्मन्यादिसर्गे भूयो भूय उद्रिक्तसोमैः स्फीतशाक्तामृतैर्गोभिर्मरीचिभिर्विसृजसि आश्यानीभूतं निजरश्मिरूपं प्रकटयसि । भूयो दीप्तैरग्निप्रधानैर्गोभिस्तज्जगद्यथायोनि प्रत्याहरसि स्वस्वातन्त्र्यावभासिततत्तत्कारणनिवेशपुरःसरं लये स्वचिदैक्याभासनात्मनि संहारे प्रतीपमाहरसि चिदेकमयमेव करोषि । किं कुर्वन् । सर्गस्य सृष्टेरादौ अन्ते प्रकटविभवां स्फुटमाहात्म्यां रश्मिलीलां प्रकटयन्निजमरीचिविलासमाभासयन् ॥

श्रित्वा नित्योपचितमुचितं ब्रह्मतेजःप्रकाशं
रूपं सर्गस्थितिलयमुचा सर्वभूतेषु मध्ये ।
अन्तेवासिष्विव सुगुरुणा यः परोक्षः प्रकृत्या
प्रत्यक्षोऽसौ जगति भवता दर्शितः स्वात्मनात्मा ॥ ३१ ॥

हे भगवन्, यः प्रकृत्या स्वभावेन परोक्षोऽक्षागोचर आत्मा असौ जगति सर्वभूतेषु मध्ये भवतान्तेवासिषु अनुग्राह्येषु आत्मनैव प्रत्यक्षो दर्शितः स्वप्रकाशतया प्रकटीकृतः । किं कृत्वा । नित्योपचितं सदा परिपूर्णमुचितं चिदानन्दघनं रूपं श्रित्वा देहादिनिमज्जनेनोन्मग्नं विधाय । कीदृग्रूपम् । ब्रह्मतेजःप्रकाशं बृहत्त्वाद्बृंहकत्वाच्च ब्रह्म द्वैतदाहित्वात्तेजो यस्य तादृशः प्रकाशः प्रथा यस्य । कीदृशेन भवता । सर्गस्थितिलयमुचा जननादिशून्येन यथान्तेवासिषु शिष्येषु शोभनेन दृष्टतत्त्वेन गुरुणा आत्मा दर्श्यते चिन्मयी सत्ता प्रकटीक्रियते । तथा त्वयान्तः परमात्मतया बहिश्च तेजो विश्वरूपतया स्वयमात्मा प्रकटीक्रियते ॥

लोकाः सर्वे वपुषि नियतं ते स्थितास्त्वं च तेषा-
मेकैकस्मिन्युगपदगुणो विश्वहेतोर्गुणीव ।
इत्थंभूते भवति भगवन्न त्वदन्योऽस्मि सत्यं
किं तु ज्ञस्त्वं परमपुरुषोऽहं प्रकृत्यैव चाज्ञः ॥ ३२ ॥

हे भगवन् परानन्दात्मक स्वातन्त्र्यशक्तिस्वरूप परावागालिङ्गितमूर्ते, ते तव विश्वहेतोरशेषकारणस्य वपुषि प्रकाशानन्दघने स्वरूपे सर्वे लोका लोक्यमानाः पदार्थाः, लोकयितारश्च रुद्रक्षेत्रज्ञरूपाः प्रमातारः स्थिताः । त्वच्चिदात्मिकां सत्तां विना हि कथ-

मेते स्वतो विश्वहेतोरपि तु । तेषां च लोकानां संबन्धिन्यनेकसंख्येऽप्युपि सर्वं युगपदक्रमेणैव स्थितः । अन्यथा ते स्वप्रकाशनां विना हि कथं प्रकाशेरन् । अतश्च सर्वं गन्धादिगुणहीनोऽपि विश्वात्मतयाऽऽत्मगुणानुकूल्येनाभाति । इत्थमनुपचारितं विश्वात्मत्वं भवति यति सत्यमस्मि नान्यः । किं तु सर्वैरेवंभूतः परमः पुरुषो ह परिपूर्णं सर्वमिदमिति मत्वा । अहमिति स्वयमेव देहादिषु प्राग्भिन्नप्रमातृभावः प्रकृत्या स्वात्मप्रकाशात्म्यादहम् । अतश्च देहादिप्रमातृतानिमज्जनेनात्मना प्रशमस्य नित्यं स्वात्मसमावेशेन इत्थं सर्वोत्कर्षेणात्यां-तृप्तं भवति ॥

संकल्पेच्छाद्यखिलकरणप्राणवाच्यो वरेण्याः
संपन्ना मे त्वदभिनवनाज्जन्म चेदं शरण्यम् ।
मन्ये चास्मं जिगमिषु शनैः पुण्यपापद्वयं त-
द्भक्तिश्रद्धे तव चरणयोरन्यथा नो भवेताम् ॥ ३३ ॥

इत्थमहमस्मि मे त्वदभिनवनादिदानीमभिमुखप्रवृत्तत्वात्सर्वाण्यनुग्रहात् । संकल्पः स्थूलेच्छा । इच्छा संकल्पकारणभूता सूक्ष्मविकल्पात्मिका । आदिग्रहणात्प्रयत्नमादनन्तरमाद्यनादानादिग्रहणानि कर्मज्ञानेन्द्रियाणि करणानि गन्धादृष्टिः प्राणः, सर्वत्र सूक्ष्मपरामर्शात्मकतया व्यापकत्वेन स्थिता वाणी येनैते तव चरणे परानुग्रहे साधवो वरेण्या जाताः सर्वमिदमिति पश्चिमजन्म शरण्यं शरणं गन्तु अनुग्राह्यानुग्रहकारं संपन्नम् । अहं हि सर्वदाम् चिदानन्दघनः परानप्यनुग्रहीष्यतः । किं च मन्ये त्वदनुग्रहेणैतदपि पुण्यपापद्वयं शुभाशुभफलं सर्वं तदीयत्वेन जन्मार्जितं शनैरस्तं जिगमिषु निर्वाणाय विलीयमानं स्थितम् । प्रारब्धानन्तसर्वकर्मणां हि सर्वेऽपि देहारम्भककर्मणां भोगेनैव क्षयमित्यनुभूतम् । अन्यथा । यदि नैवं स्यात्कथं भवच्चरणयोर्भक्तिश्रद्धे भवेताम् । नैव स्याताम् । यदुक्तं नन्दिशिखायाम्—'यदा शिवोऽभिलाषां वै जायते च तृषा सदा । तदा शिवाभिमाना-स्ते जायन्ते परमाणवः ॥ शुभाशुभेन ते दोषा प्रादुर्यान्ति पुनःपुनः ।' इति ॥

सत्यं भूयो जननमरणे त्वत्प्रपन्नेषु न स्त-
स्तत्राप्येकं तव नुतिफलं जन्म याचे तदित्थम् ।
त्रैलोक्येशः शम इव परः पुण्यकायोऽप्ययोनिः
संसाराब्धौ प्लव इव जगत्तारणाय स्थिरः स्याम् ॥ ३४ ॥

हे देव, यद्यपि त्वत्प्रपन्नेषु त्वत्समाविष्टेषु संसारहेतुकर्मक्षयानाद्दाहात् भूयो जननमरणे न स्तस्तथापि त्वत्प्रतिष्ठितस्तुतिरेव फलं यस्य तादृशमेकं पश्चिमजन्म याचे । यथा त्रैलोक्येशोऽमरपरमात्मतयाऽऽमादि फलन्यानात् । तादृशसनेनैव त्वत्प्रतिष्ठासमावेशेन प्रका-

1. 'वरेण्यः' ख. २. 'वा' ख. ३. 'सर्वेऽप्यभिन्नम्' ख. ४. 'त्रैगुण्येश:' ख.

रेणास्मिन्नेव देहे परः शम इव शाम्यत्यस्मिन्विश्वमिति व्युत्पत्त्या परः शंकरात्मस्वभाव इव जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तात्मनि त्रैलोक्ये ईशः प्रभुः। न तु परतन्त्रः। अत एव पुण्यो दर्शनस्पर्शनादिना परानुग्राही कायो यस्य तादृक्। अयोनिरिति नित्योदितचिदानन्दैकघनः सन्, जगतो विश्वस्य तारणाय संसाराब्धिमध्ये प्लव इव पोत इव स्थिरः स्यां चिरकालं भूयासम्॥

सौषुम्णेन त्वममृतपथेनैत्य शीतांशुभावं
पुष्णास्यग्रे सुरनरपितॄञ्शान्तभाभिः कलाभिः।
पश्चादम्भो विशसि विविधाश्चौषधीस्तद्गतोऽपि
प्रीणास्येवं त्रिभुवनमतस्ते जगन्मित्रतार्क॥ ३५॥

हे अर्क, अतो हेतोस्ते जगतो मित्रता यौगिकमित्रशब्दाभिधेयत्वम्, यतस्त्वं सौषुम्णेन मध्यमेनामृतपथेनाप्यायिना मार्गेण शीतांशुभावमपानचन्द्रत्वमेत्यागत्याग्रे प्रथमं सुरादीन्सर्वान्प्रमातॄन्पुष्णासि लब्धावस्थितीन्करोषि। केन शान्तभाभिरन्तर्मुखीभावेनोपसंहृतबाह्यप्रथाभिः कलाभिरादिविसर्गान्तस्वाभाविमर्शशक्तिभिः। पश्चादनन्तरमम्भ इति बहिः प्रसरप्रवृत्तान्सर्ववाहान्विशसि स्वामृताच्छुरितान्करोषि। विविधाश्चौषधीर्विशसि स्थावरादिसर्वबाह्याभासान्स्वप्रकाशापूरितान्विधत्से। तद्गतो मेयप्रपञ्चात्मतया स्फुरितोऽपि त्रिभुवनं विश्वमेवमिति तदाभासनविमर्शनयुक्त्यैव चन्द्रत्वमेत्य पूर्वोक्तनीत्या सुरादीन्प्रीणासि तर्पयसि। बाह्योऽप्यर्कः सुषुम्णामार्गेणामृतसंक्रमणयुक्त्या चन्द्रत्वमेत्य पूर्वोक्तनीत्या सुरादीन्पुष्णाति। शान्तभाभिर्निवृत्तदीप्तिभिः कलाभिः शक्तिभिरम्भो विशति दक्षिणायने आसाररूपतां स्वीकरोति। ओषधीश्च विशति सरसाः करोति। तद्गतश्च वैश्वदेवयागानुयागक्रमेण त्रिभुवनं पुष्णञ्जगन्मित्रत्वमेव दर्शयति॥

मन्दाक्रान्ते तमसि भवता नाथ दोषावसाने
नान्तर्लीना मम मतिरियं गाढनिद्रां[2] जहाति।
तस्मादस्तंगमिततमसा पद्मिनीवात्मभासा
सौरीत्येषा दिनकर परं नीयतामाशु बोधम्॥ ३६॥

हे नाथ दिनकर स्वामिन् चिदर्क, त्वया तमस्यज्ञाने मन्दाक्रान्ते निर्मूलनायाघ्राते सति इयं मदीया मतिर्धी रागद्वेषाणामवसाने जातेऽपि अन्तर्लीनान्तर्मुखीभूतापि गाढनिद्रां त्वदभेदाख्यातिं न जहाति। तस्मादेषा त्वया अस्तंगमितं तमो यया तादृश्यात्मभासा स्वदीप्त्या कारणभूतया आश्वविलम्बितमेव परं बोधं प्रशान्ताख्यातिनिजज्योतिरात्मतां नीयतां प्राप्यताम्। सूर्यो देवता यस्याः सा सौरीति कृत्वा पद्मिनीव नलिनीव। सापि त्वया दोषावसाने प्रभाते तमसि मन्दाक्रान्तेऽन्तर्लीना कर्णिकासंश्लिष्टदला गाढनिद्रां न जहातीत्यस्तंगमिततमसा स्वात्मभासा गाढीभूतज्योतिषा प्रबोध्यते त्वया॥

---

१. 'शाश्वतीभिः' ख. २. 'गूढनिद्रां' ख.

येन ग्रासीकृतमिव जगत्सर्वमासीत्तदन्तं
ध्वान्तं नीत्वा पुनरपि विभो तद्दयाघ्रातचित्तः ।
धत्से नक्तंदिनमपि गती शुक्लकृष्णे विभज्य
त्राता तस्माद्भव परिभवे दुष्कृते मेऽपि भानो ॥ ३७ ॥

हे विभो भानो चिन्मरीचिमालिन्, येन तमसांशेन जगदिदं ग्रासीकृतमासीत्, तदनुगृहीतान्प्रलयमं नीत्वा विनाश्य तद्दयाघ्रातचित्त इव तदनुकम्पयैव शुक्लकृष्णगती विभज्य व्युत्थानावसरे प्राणापानभूमिकामवलम्ब्य तद्ध्वान्तं पुनरपि धत्से पुष्णासि । निर्व्युत्थानं समाधिं प्रापयसि न चिरमेत्यर्थः । यथा बाह्यो भानुर्ग्रासीकृतजगत्तिमिरं विनाश्य पुनर्दययैव नक्तंदिनं निशादिने विभज्य धत्ते पुष्णातीति श्लेषोपमा । यत एवं दुरात्मनि तमस्यपि त्वमनुकम्पावानसि ततो मे मम परिभवे व्युत्थानात्मनि क्लेशेऽपि त्राता रक्षिता भव । कीदृशे परिभवे । दुष्कृते दुष्टं कृतं करणं विषयहानादानादिपरिलवो यत्र । निर्व्युत्थानसमावेशरसास्वादिनं मां कुर्वित्यर्थः ॥

व्युत्थितः समावेशमप्राप्नुवन्व्युत्थानदशाभिर्भग्नोत्साहः समावेशार्थं भगवन्तं प्रार्थयितुमाह—

आसंसारोपचितसदसत्कर्मबन्धाश्रिताना-
माधिव्याधिप्रजनमरणक्षुत्पिपासार्दितानाम् ।
मिथ्याज्ञानप्रबलतमसा नाथ चान्धीकृतानां
त्वं नस्त्राता भव करुणया यत्रतत्रस्थितानाम् ॥ ३८ ॥

सत्पुण्यम् । असत्पापम् । यत्रतत्रस्थितानामिति देशे कालेऽवस्थाविशेषे च त्राता समावेशप्रथनेन रक्षकः । शिष्टं स्पष्टम् ॥

सत्यासत्यस्खलितवचसां शौचलेशोज्झिताना-
मज्ञानानामफलसफलप्रार्थनाकातराणाम् ।
सर्वावस्थास्वखिलविषयाभ्यस्तकौतूहलानां
त्वं नस्त्राता भव पितृतया भोगलोलार्भकाणाम् ॥ ३९ ॥

भोगेषु विषयसुखेषु लम्पटानामस्माकमर्भकाणां बालानामिव त्वं पितृतया जनकत्वेन त्राता भवेति प्रार्थना । त्वं ह्यस्माकं तत्त्वदृष्ट्या जनकः । सत्यासत्येष्वुभयत्र गमम् । स्खलितं प्रमादि एकत्र, अन्यत्रासत्यवर्णनम् । एवं शौचं चैतं शारीरं च । अफला सफला च या प्रार्थना तया कातराणामधीराणाम् । यत्त्वप्रार्थयमानानामिति गुबोधमन्यत ॥

१. 'दिवमिव' ख. २. 'लज्जोज्झिताना' ख.

यावद्देहं जरयति जरा नान्तकादेत्य दूती
नो वा भीमस्त्रिफणभुजगाकारदुर्वारपाशः ।
गाढं कण्ठे लगति सहसा जीवितं लेलिहान-
स्तावद्भक्ताभयद सदयं श्रेयसे नः प्रसीद ॥ ४० ॥

हे भक्ताभयद, यावद्व्युत्थिता मरणावसानां दुर्दशां नाप्नुमस्तावन्नोऽस्माकं प्रसीद देहादिसंस्कारकालुष्यप्रशमनेन निर्मलीभव । निर्व्युत्थानप्रकाशानन्दघनपरमसमावेशामृतरसास्वादसुखितानस्मान्संपादयेत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ॥

विश्वप्राणग्रसनरसनाटोपकोपप्रगल्भं
मृत्योर्वक्त्रं दहननयनोद्दामदंष्ट्राकरालम् ।
यावद्दृष्ट्वा व्रजति न भिया पञ्चतामेष काय-
स्तावन्नित्यामृतमय रवे पाहि नः कांदिशीकान् ॥ ४१ ॥

मृत्योरन्तकस्य वक्त्रं दृष्ट्वा यावदेष काय इति सपुर्यष्टको देहो भिया भीत्या पञ्चतां मृत्युं न व्रजति तावदेव रवे चिदर्क नित्यामृतमय अनस्तमितपरमानन्दैकघनस्वभाव, नोऽस्मान्कांदिशीकान्व्युत्थाने त्वत्समावेशप्राप्तिं विना कां दिशं कायतः का दिक्का दिगस्माकमिति क्रन्दतः पाहि निर्व्युत्थानसमावेशान्संपादय । कीदृङ्मृत्योर्वक्त्रम् । विश्वेषां प्राणग्रसनो जीवितभक्षको रसनाटोपो लोलरसनाव्यापारो यस्य तादृशि कोपे प्रगल्भं प्रौढम् । तथा दहनानि शोषकाणि नयनानि यस्य तादृक् । तथा उद्दामाभिरूर्जिताभिर्दंष्ट्राभिः करालम् ॥

शब्दाकारं वियदिव वपुस्ते यजुःसामधाम्नः
सप्तच्छन्दांस्यपि च तुरगा ऋङ्मयं मण्डलं च ।
एवं सर्वश्रुतिमयतया मद्दयानुग्रहाद्वा
क्षिप्रं मत्तः कृपणकरुणाक्रन्दमाकर्णयेमम् ॥ ४२ ॥

हे भगवन्, ते तव निर्णीतदृशा सामवेदात्मकं धाम तेजो यस्य तादृशः । यजुर्वेदात्मकं शब्दाकारं वपुः शरीरं वियदिव व्यापकम् । तदपि शब्दाकारमिति शब्दानाकरोति समस्तशब्दाश्रयः । अपि च गायत्र्यादि सप्तच्छन्दांसि ते तुरगाः । मण्डलं प्रभापरिवेषोऽपि ऋग्वेदमय इत्येवं सर्वश्रुतिमयत्वात्, यद्वा अनुकम्पाप्रधानादनुग्रहान्मत्तो मत्सकाशादुक्तवक्ष्यमाणप्रार्थनापरत्वात्कृपणं विरसं संसारविभावकत्वाच्च करुणं करुणरसप्रधानमिममाक्रन्दं त्वत्प्रसादप्रार्थनापरं प्रलपितं क्षिप्रमुदीरणानन्तरमेवाकर्णय करुणयास्मदनुजिघृक्षयावधारय ॥

---

१. 'दैत्यदूती' ख. २. 'त्रिफल' ख.

नाशं नास्मच्चरणशरणा यान्त्यपि ग्रस्यमाना
देवैरित्थं सितमिव यशो दर्शयन्स्वं त्रिलोक्याम् ।
मन्ये सोमं क्षततनुममागर्भवृत्त्या विवस्व-
न्शुक्रच्छायां नयसि शनकैः स्वां सुषुम्णांशुभासा ॥ ४३ ॥

हे भगवन् विवस्वन् चित्रभानो, अस्मच्चरणशरणा देवैरपि ग्रस्यमाना नाशं न यान्ति इत्येवं सितं शुभ्रं यशस्त्रिलोक्यां दर्शयन्निव सोमं क्षततनुं देवैरपि ग्रस्तममृतकलं सुषुम्णाख्यरश्मिनाम्ना भगवो मरीचयस्तद्रूपया दीप्त्या हेतुभूतया ममाम्बुगर्भवृत्त्या गर्भे-ऽन्तर्या वृद्धिस्तया स्वां शुभ्रां छायां संपूर्णमितां कान्तिं नयसि प्रापयसीति मन्ये जानामि । अत्र रहस्यदृशा देवा इन्द्रियाणि सोमोऽपानवृत्त्यात्मा प्रविष्टः षोडशक-लात्मा मेयवर्गः सर्ववाहाभासयुक्त्या कलाग्रासेन क्षीणकलः सन्, सुषुम्णांशुभासा मध्यधामस्फारेणोन्मिषच्छुभाम्भःपुरंप्रकाशदीप्त्या ममाम्भः सूर्याख्यस्य गर्भे-ऽन्तर्या वृद्धिः प्राणादिप्राधान्यनिमेषोन्मिषत्स्वात्मवीर्यभासिः स्फुरिता तया शुभ्रां चि-देकघनां नयसि प्रापयसीत्यर्थः । बाह्यस्तु स्पष्टः ॥

आस्तां जन्मप्रभृति भवतः सेवनं तद्धि लोके
वाच्यं केनापरिमितफलं भुक्तिमुक्तिप्रकारम् ।
ज्योतिर्मात्रं स्मृतिपथमितो जीवितान्तेऽपि भास्व-
न्निर्वाणाय प्रभवसि सतां तेन ते कः समोऽन्यः ॥ ४४ ॥

हे भास्वन्, जन्मप्रभृति यत्त्वत्सेवनं तदपरिमितफलं केन वाच्यं केन वक्तुं शक्यम् । इयत्तया परिच्छेद्यत्वाभावात् । तत्त्वस्माद्भुक्तिमुक्तिप्रकारं भुक्तिर्विषयभोग एव स्वात्मा-नन्दविश्रान्तिदत्वेन जीवन्मुक्तत्वाभिव्यक्त्यात्मा मुक्तिरेव च चित्स्वभावस्वप्रकाशत्वात् भुक्तिः । न तु विषयासक्तिरूपा । तां भुक्तिं मुक्तिं प्रकाशयति सेवकानामसमानमापाद-यति जीवितान्ते निर्वाणावसरेऽपि ज्योतिर्मात्रात्मा त्वं सतां स्मृतिपथं प्राप्तो निर्वा-णाय मुक्तये प्रभवसि । अतस्ते समः कोऽन्यः । असामान्यमहिमासीत्यर्थः ॥

अप्रत्यक्षत्रिदशभजनाद्यत्परोक्षं फलं त-
त्पुंसां युक्तं भवति हि समं कारणेनैव कार्यम् ।
प्रत्यक्षस्त्वं सकलजगतां यत्समक्षं फलं मे
युष्मद्भक्तैः समुचितमतस्तत्र याचे यथा त्वाम् ॥ ४५ ॥

अप्रत्यक्षेन्द्रचन्द्रादिदेवताराधनाद्याराधकानां स्वर्गप्राप्त्यादि परोक्षं कालान्तरे भावि फलं तद्युक्तम् । यतो मृद इव मृण्मयो घटः कारणोचितमेव सर्वत्र कार्यं भवति । त्वं

१. 'क्षिततनु' ख. २. 'मात्रः' ख. ३. 'तत्र' ख. ४. 'त्वां तु याचे यथाम्बम्' ख.

तु चिदर्कः सर्वेषां प्रत्यक्षः स्वप्रकाशः । चिदर्कस्वप्रकाशात्मतां विना कस्याप्यप्रकाशादिति । त्वद्भक्तेर्हेतोर्मम नित्योदितत्वत्समावेशात्मफलं समुचितम् । अतो हेतोस्तत्फलं याचे प्रार्थये । यथाकृतिमतीषु देवतासु सतीषु त्वामेव याचे तथा निर्व्युत्थानसमावेशात्मैव फलं याचे । न तु मितं किंचित् ॥

ये चारोग्यं दिशति भगवान्सेवितोऽप्येवमाहु-
स्ते तत्त्वज्ञा जगति सुभगा भोगयोगप्रधानाः ।
भुक्तेर्मुक्तेरपि च जगतां यच्च पूर्णं सुखानां
तस्यान्योऽर्कादमृतवपुषः को हि नामास्तु दाता ॥ ४६ ॥

येऽपि च केचिदविमृष्टसमावेशात्ममुख्यफला भगवान्सेवित आरोग्यं दिशतीत्याहुस्तेऽपि जगति तत्त्वज्ञाश्च सुभगाश्च । यतो भोगयोगप्रधाना भोगाय योगाय चारोग्यं वाञ्छन्ति । युक्तं चैतत् । यतोऽमृतवपुषः परानन्दप्रकाशघनाच्चिदर्कादन्यः को नाम भोगमोक्षयोस्तदाश्रयस्य पूर्णसुखात्मन आरोग्यस्य च दाता । न कश्चित् । 'पूरणगुणसुहितार्थ–' इति तृप्त्यर्थैः सह षष्ठीसमासनिषेधाज्ज्ञापकात्सुखानांपूर्णमित्यत्र षष्ठी ॥

हित्वा हित्वा गुरुचपलतामप्यनेकान्निजार्था-
न्यैरेकार्थीकृतमिव भवत्सेवनं मत्प्रियार्थम् ।
तेषामिच्छाम्युपकृतिमहं स्वेन्द्रियाणां प्रियाणा-
मादौ तस्मान्मम दिनपते देहि तेभ्यः प्रसादम् ॥ ४७ ॥

हे दिनपते चिद्भानो, यैरिन्द्रियैरन्तर्बहिःकरणैर्गुर्वीं चपलतां महतीमनवस्थितिं पुनः पुनः प्रवृत्तामपि तथानेकान्निजार्थान्विषयविश्रान्त्यात्मकानि नानास्वप्रयोजनानि हित्वा त्यक्त्वा भवत्सेवनमन्तर्मुखीभावयुक्त्या त्वत्परिशीलनं मम प्रियार्थमेवैकार्थीकृतमभिनिवेशेनाश्रितम् । तेषां प्रियाणां स्वेन्द्रियाणामहमुपकारमिच्छामि । तस्मान्ममादौ तेभ्यः प्रसादं देहि । मायीयदेहपरिहारेण निजमरीचिचक्रात्मतां प्रकटयेत्यर्थः ॥

किं तन्नामोच्चरति वचनं यस्य नोच्चारकस्त्वं
किं तद्वाच्यं सकलवचसां विश्वमूर्ते न यत्त्वम् ।
तस्मादुक्तं यदपि तदपि त्वन्नुतौ भक्तियोगा-
दस्माभिस्तद्भवतु भगवंस्त्वत्प्रसादेन धन्यम् ॥ ४८ ॥

हे विश्वमूर्ते अनवच्छिन्न, त्वन्नुतिविषये इदन्तावच्छेदप्रधानतया असमञ्जसप्रायं किमप्यस्माभिस्त्वद्भक्तित उक्तं तद्विश्वस्य वाच्यवाचकात्मनस्तव प्रसादादन्तर्नैर्मल्यप्राप्तेर्धन्यमस्तु त्वद्रूपतयैव स्फुरतु ॥

---

१. 'मूलं' ख. २. 'अशेषान्' ख. ३ 'जगत' ख. ४ 'अस्माकं' ख.

या पन्थानं दिशति शिशिरादुत्तरं देवयानं
या वा कृष्णं पितृपथमथो दक्षिणं प्रावृडाद्यम् ।
ताभ्यामन्या विषुवदभिभिन्मध्यमा कृत्यशून्या
धन्या काचित्प्रकृतिपुरुषावन्तरा मेऽस्तु वृत्तिः ॥ ४९ ॥

प्रकृतिपुरुषौ वामदक्षिणवाहौ अन्तरा तन्मध्ये काचिदनाख्या धन्या योगमयी मे वृत्तिः स्थितिरस्तु । कीदृशी । विषुं व्याप्तिमर्हतीति विषुवत् । अभिनत्ति द्वैतप्रथनात्मकोन्मेषेण वर्तत इत्यभिभित् । सर्वमध्यवर्तित्वान्मध्यमा । स्वानन्दविश्रान्तिमयत्वात्कृत्यैः सौम्यक्रूरादिभिः कार्यैः शून्या । तथा देवप्राप्तिकारित्वाद्देवयानं हृदो द्वादशान्तं यावत्प्रसरणरूपं शिशिरेणान्तर्मोक्षस्वभावमुत्तरपन्थानमुत्तरायणं या प्राणाख्या वृत्तिर्दिशति प्रथयति, या वा अपानाख्या वृत्तिर्द्वादशान्ताद्धृदयावेशरूपा प्रावृड्दशकं-मन्तरूपं दक्षिणं पन्थानं दक्षिणायनं भोगप्रदत्वात्कृष्णं पितृप्राप्तिहेतुत्वात्पितृपथं दिशति ताभ्यामन्या व्यतिरिक्ता जीवन्मुक्तिप्रदा । उन्मनाख्येत्यर्थः । पक्षे विषुवदहर्वेऽहन्यहः इदः प्रभृति मकरादिराश्युदय इत्यर्थः श्रीमत्स्वच्छन्दादिशास्त्रेष्वपि ॥

स्थित्वा किंचिन्मन इव पिबन्सेतुबन्धस्य मध्ये
प्राप्योपेयं ध्रुवपदमथो व्यक्तमुद्घाट्य तालु ।
सत्यादूर्ध्वं किमपि परमं व्योम सोमाग्निशून्यं
गच्छेयं त्वां सुरपितृगती चान्तरा ब्रह्मभूतः ॥ ५० ॥

सुरपितृगती अन्तरा ऊर्ध्वाधःप्रवेशात्मनिर्गमदेवपितृमार्गयोर्मध्ये चक्षुरादिसंचारा-नात्मयन्त्रब्रह्मभूतोऽनवच्छिन्नतां प्राप्तस्त्वां गच्छेयं परमात्माभेदसंवित्तिः स्याम् । कीदृशं त्वाम् । सत्याद्द्वादशान्तात्प्राणप्रसरस्थानादूर्ध्वमुत्कृष्टं प्रकाशानन्दरूपत्वं किमपि परमं व्योमेत्यनुत्तरचिदाकाशरूपं सोमाग्निशून्यं प्राणापानवर्जितम् । किं कृत्वा । तालु व्यक्तं स्पष्टं ग्रन्थिधामत्र्यपि कृत्वा । दिव्यकरणबन्धाभ्यासेन उद्घाट्य विभिद्य । अथो अनन्तरं ध्रुवपदं प्राप्य समस्तपदार्थविभागप्रकाशात्मबिन्दुस्थानमासाद्य । सेतुबन्धस्य मध्य इति निरोधस्थोर्ध्वतत्त्वा मध्यवर्तिनीं प्राणापानयोरावर्तनादनादात्म-वृत्तिनिरुद्धसमस्तकरणप्रमार्गे स्थित्वाभिमुखं किंचिन्मनः पिबन्निव समनाख्यसविकल्प-कमनःसंस्कारं प्रशमयन् ॥

सर्वात्मत्वं सवितुरिति यो वाङ्मनःकायबुद्ध्या
रागद्वेषोपशमसमतायोगमेवारुरुक्षुः ।

---

१. 'त्वन्तरा' ख.

धर्माधर्मग्रसनरॅशनामुक्तये युक्तियुक्तां

स श्रीसाम्बः स्तुतिमिति रवेः स्वप्रशान्तां चकार ॥ ५१ ॥

श्रयन्त्येतां योगिन इति श्रीस्तया मोक्षलक्ष्म्या सहितः साम्बो भगवद्वासुदेवसुत इत्येवंरूपां रवेश्चिदर्कस्य स्तुतिं स्वप्रशान्तामात्मविश्रान्तिपरामकरोत् । 'सुप्रतिष्ठां' इति वा पाठः । कीदृशीं स्तुतिम् । युक्त्या परस्वरूपविश्रान्त्यात्मना योगेन युक्ताम् । तत्त्व्यापयित्रीमित्यर्थः । स इत्यस्य विषयं दर्शयति—यः सवितुर्विश्वकारणस्य चिद्भानोः सर्वात्मत्वं वैश्वरूप्यमेव योगमेकत्वमिच्छति । 'वस्तुनोऽन्येन वस्तुना' इत्याम्नायदृशा योगं परैक्यमित्युक्तदृशारोढुमिच्छुः स्वीचिकीर्षुः । न त्वन्यत्किंचित् । कीदृशं योगम् । सर्वदोषमूर्धन्ययो रागद्वेषयोरुपशमे सति या समता साम्यं तद्रूपम् । केन । वाङ्मनःकायसहितया बुद्ध्याध्यवसायेन । किमर्थमिमां स्तुतिमकरोदित्याह—धर्माधर्माभ्यां यद्ग्रसनमर्थादबुद्धस्य जगतस्तदेव रशना बन्धनरज्जुस्तस्या मुक्तये । एतत्स्तोत्रपाठावमर्शाभ्यां जना जीवन्मुक्तिमायान्त्वित्याशयादित्यर्थः ॥

भक्तिश्रद्धाद्यखिलतरुणीवल्लभेनेदमुक्तं

श्रीसाम्बेन प्रकटगहनं स्तोत्रमध्यात्मगर्भम् ।

यः सावित्रं पठति नियतं स्वात्मवत्सर्वलोका-

न्पश्यन्सोऽन्ते व्रजति शुकवन्मण्डलं चण्डरश्मेः ॥ ५२ ॥

इदमध्यात्मगर्भं क्रोडीकृतरहस्यम्, प्रकटं बाह्यार्थदृशा, गहनं चाध्यात्मकार्थयोगात्, सावित्रं चिद्भानुसंबन्धि स्तोत्रं श्रीसाम्बेनोक्तं यः कश्चित्स्वात्मानमिव सर्वलोकान्पश्यंश्चिदभेदात्मविश्वं स्तोत्रार्थं भावयन्नियतं निश्चयेन पठति अनवरतं विशशति, सोऽन्ते चण्डरश्मेर्द्वैतग्रासिनश्चिदर्कस्य मण्डलं लीढविश्वसमरसीभूतमरीचिचक्रमेति । तन्मयो जायते । शुकवद्भगवद्व्याससुतवत् । कीदृशेन साम्बेन । भक्तिश्रद्धे आदी यासां तत्त्वार्थचिन्तादीनां ता एवाखिलास्तरुण्यो नवनवाः सुन्दर्यस्तासां वल्लभेन क्षणमपि परिहर्तुमशक्येन प्रेयसा । न तु रूपलावण्यातिशयमात्रात्समस्तबाह्यरमणीस्पृहणीयेन । इत्यनेन व्यतिरेकलभ्येनार्थेन भगवद्वासुदेवसुतत्वमात्मनः प्रकटयति ॥

उपसंहारभङ्ग्या जनाननुजिघृक्षुराशास्ते—

इति परमरहस्यश्लोकपॅञ्चाशदेषा

तपनॅनवनपुण्या सागमब्रह्मचर्चा ।

हरतु दुरितमस्मद्वर्णिताकर्णिता वो

दिशतु च शुॅभसिद्धिं मातृवद्भक्तिभाजाम् ॥ ५३ ॥

---

१. 'रसना' ख. २. 'पञ्चाशिकैषा' क. ३ 'जपन' ख. ४ 'सुखसिद्धिं' ख.

इत्युक्तक्रमान्महाप्रकाशार्थयुक्ता 'स्थित्वा किंचिन्मन इव दिवम्' इत्यन्त्यश्लोकान्ता पञ्चाशदेषा तपनस्य विश्वविचित्रावभासितप्रकाशस्य भगवतश्चिद्रश्मेः स्तवेन स्तुत्या पुण्या पवित्रा । तथा सागमा शिवोपनिषद्रूपमाहेश्वरशास्त्रार्थसमन्वयगर्भा ब्रह्मवर्चा परा-द्वयविमर्शो यस्यां तादृशी अस्माभिर्विवृता सती आवर्जिता वो युष्माकं सर्वेषां दुरितं इत्यनु-चितं दुरभ्यवसायं च नाशयतु । भक्तिभाजां च शुभसिद्धिं दिशतु अशेषां भोगमो-क्षलक्ष्मीं घटयतामिति शिवम् ॥

काश्मीरेभ्यः परशिवसमावेशमात्रानुरागी-
र्देवस्तुत्यर्थाभिनवदुगार्थविवरप्रकाशी ।
सम्भोगेच्छुर्भगवत्प्रीतिरचना क्षेमराजो व्यधत्ते-
ऽनर्थं शान्तिं पठितं दर्शनीयं हि सद्भिः ॥

इति महामाहेश्वराचार्यवर्यश्रीमदभिनवगुप्तपादपद्मोपजीविराजानकश्रीक्षेमराजप्रणीत-विवृतिसमेता श्रीसाम्बपञ्चाशिका समाप्ता ।

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

निर्णयसागरेऽङ्कितानि विक्रेयसंस्कृतपुस्तकानि ।

चरकसंहिता ।

अग्निवेशमहर्षिकृता, चरकप्रतिसंस्कृता, चक्रपाणिदत्तप्रणीतया आयुर्वेददीपिकाव्याख्यया समलंकृता ।

मूल्यं ८ रूप्यकाः, मार्गव्ययः १ रूप्यकः ।

सर्वेष्वायुर्वेदनिबन्धेष्वयं ग्रन्थो महत्त्वेन प्राधान्येन च वरीवर्ति । प्राचीनस्यास्यातिगाम्भीर्येण दुरवगाहत्वात्सर्वेषामध्ययनाध्यापनयोरतीवासौकर्यमासीत् तन्मार्जनार्थं प्रयतमानैरस्माभिर्महता प्रयत्नेनोपरि निदर्शितनाम्नी व्याख्या लब्धा तां भिषग्वरद्वारा संयोज्य संशोधय्य च प्रकाशितास्ति ।

मीमांसाशास्त्रसारः ।

(निवीतान्तमीमांसासिद्धान्ततत्त्वार्थप्रकाशः)

मूल्यं १ रूप्यकः, मार्गव्ययः ४ आणकाः ।

अधीतेष्वपि बहुग्रंथेष्ववसरे कस्यापि निर्णयो यथावन्मीमांसाज्ञानमंतरा दुःशक एव । प्रायः पूर्वमीमांसोत्तरमीमांसयोर्ज्ञानमतीव दुरवगममेवास्तीति व्युत्पित्सवोत्र विषये प्रवेशाभावादत्यन्तमुदासते तेन संप्रति मीमांसाशास्त्रं नामशेषमिव बभूव । अतोऽत्र सहजप्रवेशेन तत्प्रावण्यार्थमयं ग्रन्थो वेदान्तविशारदबिरुदेन अनन्तकृष्णशास्त्रिनाम्ना सुलभया रीत्या विरचितोस्ति ।

भाट्टदीपिका ।

महामहोपाध्यायसर्वतन्त्रस्वतन्त्रखण्डदेवप्रणीता
श्रीशम्भुभट्टप्रणीतप्रभावलीव्याख्या
(निवीतान्तो भागः १)

मूल्यं ६ रूप्यकाः, मार्गव्ययः १ रूप्यकः ।

अखिलेष्वपि वाङ्मयेषु सुप्रसिद्धानां षड्दर्शनानामेव सिद्धेपि महत्त्वे मीमांसादर्शनमेव तेषूच्चपदमारोहति । भाट्टसांप्रदाये प्रणीतमीमांसानिबद्धसिद्धान्तानूहापोहैः खण्डदेवेनात्रैव समीचीनतया समावेशः कृतोस्ति । अग्रे च तच्छात्रेण शंभुभट्टेन प्रभावलीनाम्न्या मूलग्रन्थादर्शरूपया सनाथीकृत्यायं ग्रन्थोस्माभिर्मुद्रितोस्ति ।

पाण्डुरङ्ग जावजी,
निर्णयसागरयन्त्रालयाधिपतिः ।

BL
1215
P7S25
1910

Sāmba, son of Vāsudeva
Sāmbapañcāśikā
2 Samskarana

[redacted]

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 14 15 22 03 014 4